

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1937
af 23. oktober 2019
om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 16, artikel 43, stk. 2, artikel 50, artikel 53, stk. 1, artikel 91, 100 og 114, artikel 168, stk. 4, artikel 169, artikel 192, stk. 1, og artikel 325, stk. 4, og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 31,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Revisionsretten ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

under henvisning til udtalelsen af 30. november 2018 fra gruppen af eksperter, der er omhandlet i artikel 31 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Personer, der arbejder for en offentlig eller privat organisation eller har kontakt til en sådan i forbindelse med deres arbejdsrelaterede aktiviteter, er ofte de første til at få kendskab til trusler mod eller skade på offentlighedens interesser, der opstår i denne forbindelse. Ved at indberette overtrædelser af EU-retten, der er til skade for offentlighedens interesser, fungerer sådanne personer som »whistleblowere« og spiller derved en afgørende rolle i at afsløre og forebygge sådanne overtrædelser og sikre velfærden i samfundet. De potentielle whistleblowere afskrækkes imidlertid ofte fra at give udtryk for deres mistanke eller bekymringer af frygt for repressalier. I den forbindelse anerkendes betydningen af at sikre en afbalanceret og effektiv beskyttelse af whistleblowere i stigende grad på både EU-plan og internationalt plan.
- (2) På EU-plan er whistleblowers indberetninger og offentliggørelser et af de forudgående elementer i håndhævelsen af EU-retten og Unionens politikker. De giver oplysninger til nationale håndhævelsessystemer og EU-håndhævelsessystemer, hvilket fører til effektiv afsløring, efterforskning og retsforfølgning af overtrædelser af EU-retten og dermed styrker gennemsigtighed og ansvarlighed.
- (3) På visse politikområder kan overtrædelser af EU-retten, uanset om de i henhold til national ret kategoriseres som administrative, strafferetlige eller andre typer overtrædelser, forårsage alvorlig skade på offentlighedens interesser, i den forstand at de skaber betydelige risici for velfærden i samfundet. Hvor svagheder i håndhævelsen er blevet identificeret på disse områder, og whistleblowere almindeligvis er i en privilegeret position i forhold til at afsløre overtrædelser, er det nødvendigt at styrke håndhævelsen ved at indføre effektive, fortrolige og sikre indberetningskanaler og ved at sikre, at whistleblowere beskyttes effektivt mod repressalier.
- (4) Beskyttelsen af whistleblowere i Unionen er i øjeblikket uensartet i medlemsstaterne og varierer på tværs af politikområder. Følgerne af overtrædelser af EU-retten med en grænseoverskridende dimension, der er blevet indberettet af whistleblowere, illustrerer, hvordan utilstrækkelig beskyttelse i én medlemsstat har en negativ indvirkning på, hvordan EU-politikker fungerer ikke blot i den pågældende medlemsstat, men også i andre medlemsstater og i Unionen som helhed.
- (5) Der bør gælde fælles minimumsstandarder, der sikrer, at whistleblowere er effektivt beskyttede for så vidt angår retsakter og politikområder, hvor der er behov for at styrke håndhævelse, underindberetning fra whistleblowere er en nøgelfaktor, der påvirker håndhævelse, og overtrædelser af EU-retten kan forårsage alvorlig skade på offentlighedens interesser. Medlemsstaterne kunne beslutte at udvide anvendelsen af nationale bestemmelser til andre områder med henblik på at sikre, at der er en omfattende og sammenhængende ramme for beskyttelse af whistleblowere på nationalt plan.

⁽¹⁾ EUT C 405 af 9.11.2018, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 62 af 15.2.2019, s. 155.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 7.10.2019.

- (6) Beskyttelse af whistleblowere er nødvendig for at forbedre håndhævelsen af EU-retten om offentligt udbud. Det er nødvendigt ikke blot at forebygge og afsløre udbudsrelateret svig og korrupsion i forbindelse med gennemførelsen af Unionens budget, men også at håndtere nationale ordregivende myndigheders og ordregivende enheders utilstrækkelige håndhævelse af reglerne om offentligt udbud i forbindelse med udførelse af bygge- og anlægsarbejder, levering af varer og levering af tjenesteydelser. Overtrædelser af sådanne regler skaber konkurrenceforvridning, øger omkostningerne ved at udøve virksomhed, er i strid med investorerne og aktionærernes interesser og skaber generelt lavere tiltrækningskraft for investeringer og ulige konkurrencevilkår for alle virksomheder i hele Unionen, hvilket påvirker det indre markeds funktion.
- (7) På området for finansielle tjenesteydelser er merværdien af beskyttelse af whistleblowere allerede blevet anerkendt af EU-lovgiveren. I kølvandet på finanskrisen, der afslørede alvorlige mangler med hensyn til håndhævelsen af de relevante regler, blev der indført foranstaltninger til beskyttelse af whistleblowere, herunder interne og eksterne indberetningskanaler såvel som et udtrykkeligt forbud mod repressalier, i et betydeligt antal lovgivningsmæssige retsakter på området for finansielle tjenesteydelser som anført i Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 med titlen »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser«. Inden for rammerne af de tilsynsregler, der gælder for kreditinstitutter og investeringsselskaber, indeholder navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁽⁴⁾ bestemmelser om beskyttelse af whistleblowere, som finder anvendelse i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁵⁾.
- (8) For så vidt angår sikkerheden af produkter, der markedsføres på det indre marked, er virksomheder involveret i produktions- og distributionskæden den primære kilde til dokumentationsindsamling, med det resultat at whistleblowers indberetning i sådanne virksomheder har stor merværdi, da de er meget tættere på oplysninger om mulig unfair og ulovlig praksis for fremstilling, import eller distribution vedrørende usikre produkter. Der er derfor behov for at indføre beskyttelse af whistleblowere i forhold til de sikkerhedsmæssige krav, der gælder for produkter, som er reguleret af EU-harmoniseringslovgivningen som anført i bilag I og II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020⁽⁶⁾, og i forhold til de almindelige produktsikkerhedskrav som anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF⁽⁷⁾. Beskyttelse af whistleblowere som fastlagt i nærværende direktiv vil også være medvirkende til at forhindre afsporing af skydevåben, deres dele og komponenter og ammunition hertil samt forsvarsrelaterede produkter, eftersom det vil tilskynde til indberetning af overtrædelser af EU-retten, såsom dokumentfalsk, ændret mærkning og svigagtig erhvervelse af skydevåben inden for Unionen, hvor overtrædelser ofte indebærer en afsporing fra det lovlige til det ulovlige marked. Beskyttelse af whistleblowere som fastlagt i nærværende direktiv vil også bidrage til at forhindre ulovlig fremstilling af hjemmelavede sprængstoffer ved at bidrage til korrekt anvendelse af restriktioner og kontrolforanstaltninger vedrørende udgangsstoffer til eksplosivstoffer.
- (9) Betydningen af beskyttelse af whistleblowere i forbindelse med forebyggelse og afskrækkelse af overtrædelser af EU-reglerne om transportsikkerhed, som kan bringe menneskers liv i fare, er allerede anerkendt i sektorspecifikke EU-retsakter om luftfartssikkerhed, nemlig i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 376/2014⁽⁸⁾, og søtransportsikkerhed, nemlig i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/54/EU⁽⁹⁾ og 2009/16/EF⁽¹⁰⁾, hvilke fastsætter skræddersyede tiltag til beskyttelse af whistleblowere samt særlige indberetningskanaler. Disse retsakter fastsætter også beskyttelse mod repressalier over for arbejdstagere, der indberetter

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 376/2014 af 3. april 2014 om indberetning og analyse af samt opfølgning på begivenheder inden for civil luftfart, ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 996/2010 og ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/42/EF, Kommissionens forordning (EF) nr. 1321/2007 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1330/2007 (EUT L 122 af 24.4.2014, s. 18).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/54/EU af 20. november 2013 om visse af flagstatens ansvar for overholdelse og håndhævelse af konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 (EUT L 329 af 10.12.2013, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 57).

deres egne redelige fejl, en såkaldt »åben rapporteringskultur«. Det er nødvendigt at supplere de eksisterende elementer af beskyttelse af whistleblowere i disse to sektorer samt at fastsætte beskyttelse for andre transportformer, nemlig transport ad indre vandveje og vej- og jernbanetransport, for at styrke håndhævelsen af sikkerhedsstandarderne for så vidt angår disse transportformer.

- (10) For så vidt angår beskyttelse af miljøet er indsamling af beviser, forebyggelse, opdagelse og imødegåelse af miljørelaterede forbrydelser og ulovlig adfærd fortsat en udfordring, og tiltag i den henseende har behov for at blive styrket som anerkendt af Kommissionens i dens meddelelse af 18. januar 2018 med titlen »EU's indsats for at forbedre overholdelsen af miljøbestemmelserne og forvaltningen«. Eftersom regler for beskyttelse af whistleblowere i forbindelse med miljøbeskyttelse inden dette direktivs ikrafttræden kun findes i én sektorspecifik retsakt, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/30/EU⁽¹¹⁾, er indførelse af en sådan beskyttelse nødvendig for at sikre effektiv håndhævelse af gældende EU-miljøret, hvis overtrædelse kan forårsage skade på offentlighedens interesser med potentielle afsmittende virkninger på tværs af nationale grænser. Indførelsen af sådan beskyttelse er også relevant i tilfælde, hvor usikre produkter kan forårsage miljøskader.
- (11) Forbedring af beskyttelsen af whistleblowere ville også bidrage til at forebygge og have afskrækkende virkning for så vidt angår overtrædelser af Det Europæiske Atomenergifællesskabs regler om nuklear sikkerhed, strålingsbeskyttelse og ansvarlig og sikker forvaltning af brugt brændsel og radioaktivt affald. Det ville også styrke håndhævelsen af de relevante bestemmelser om i Rådets direktiv 2009/71/Euratom⁽¹²⁾ om at fremme og forbedre en effektiv nuklear sikkerhedskultur og navnlig nævnte direktivs artikel 8b, stk. 2, litra a), som bl.a. kræver, at den kompetente tilsynsmyndighed indfører forvaltningssystemer, som på passende måde prioriterer nuklear sikkerhed og på alle personale- og ledelsesniveauer fremmer muligheden for at sætte spørgsmålstejn ved den effektive opfyldelse af relevante sikkerhedsprincipper og praksis og for rettidigt at indberette sikkerhedsproblemer.
- (12) Indførelse af en ramme for beskyttelse af whistleblowere vil også bidrage til at styrke håndhævelsen af de eksisterende bestemmelser og til at forebygge overtrædelser af EU-reglerne vedrørende fødevarerekæden og navnlig om fødevarer- og fodersikkerhed samt dyresundhed, dyrebeskyttelse og dyrevelfærd. De forskellige EU-regler på disse områder er tæt forbundne. Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002⁽¹³⁾ er der fastsat generelle principper og krav, som ligger til grund for alle EU-foranstaltninger og nationale foranstaltninger vedrørende fødevarer og foderstoffer, med særligt fokus på fødevarerens sikkerhed, for at sikre et højt niveau for beskyttelse af menneskers sundhed og forbrugernes interesser i relation til fødevarer samt et velfungerende indre marked. Nævnte forordning bestemmer bl.a., at ledere af fødevarer- og foderstofvirksomheder skal forhindre i at afskrække deres ansatte og andre fra at samarbejde med kompetente myndigheder, hvor sådant samarbejde kunne forebygge, reducere eller eliminere en risiko ved fødevarer. EU-lovgiveren har implementeret en lignende tilgang på dyresundhedsområdet gennem Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/429⁽¹⁴⁾, der fastsætter regler for forebyggelse og bekæmpelse af dyresygdomme, der kan overføres til dyr eller mennesker, og inden for området for beskyttelse af og velfærd for dyr, der holdes til landbrugsformål, der anvendes til videnskabelige formål, af dyr under transport, og af dyr på aflivningstidspunktet, gennem henholdsvis Rådets direktiv 98/58/EF⁽¹⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/63/EU⁽¹⁶⁾ samt Rådets forordning (EF) nr. 1/2005⁽¹⁷⁾ og (EF) nr. 1099/2009⁽¹⁸⁾.

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/30/EU af 12. juni 2013 om sikkerheden i forbindelse med offshore olie- og gasaktiviteter og om ændring af direktiv 2004/35/EF (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 66).

⁽¹²⁾ Rådets direktiv 2009/71/EURATOM af 25. juni 2009 om EF-rammebestemmelser for nukleare anlægs nukleare sikkerhed (EUT L 172 af 2.7.2009, s. 18).

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerens sikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/429 af 9. marts 2016 om overførbare dyresygdomme og om ændring og ophævelse af visse retsakter på området for dyresundhed (»dyresundhedsloven«) (EUT L 84 af 31.3.2016, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Rådets direktiv 98/58/EF af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål (EFT L 221 af 8.8.1998, s. 23).

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/63/EU af 22. september 2010 om beskyttelse af dyr, der anvendes til videnskabelige formål (EUT L 276 af 20.10.2010, s. 33).

⁽¹⁷⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97 (EUT L 3 af 5.1.2005, s. 1).

⁽¹⁸⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet (EUT L 303 af 18.11.2009, s. 1).

- (13) Whistlebloweres indberetning af overtrædelser kan være nøglen til at afsløre og forebygge, mindske eller eliminere risici for folkesundheden og for forbrugerbeskyttelse som følge af overtrædelse af EU-reglerne, der ellers ville kunne forblive skjult. Navnlig forbrugerbeskyttelse er også tæt forbundet med situationer, hvor usikre produkter kan forårsage betydelig skade for forbrugerne.
- (14) Respekt for privatliv og beskyttelse af personoplysninger, der er knæsat som grundlæggende rettigheder i artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), er andre områder, hvor whistleblowere kan også bidrage til at afsløre overtrædelser af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148⁽¹⁹⁾ om sikkerheden af netværks- og informationssystemer, som indfører et krav om underretning af hændelser, herunder dem, der ikke kompromitterer personoplysninger, og sikkerhedskrav for enheder, der leverer væsentlige tjenesteydelser på tværs af mange sektorer, f.eks. energi, sundhed, transport og bankvæsen, for udbydere af vigtige digitale tjenester, f.eks. cloudcomputing, og for leverandører af grundlæggende forsyningstjenester såsom vand, elektricitet og gas. Whistlebloweres indberetninger på området er særligt værdifulde for at undgå sikkerhedshændelser, der vil påvirke centrale økonomiske og sociale aktiviteter og bredt anvendte digitale tjenester, samt for at forhindre overtrædelse af EU-databeskyttelsesregler. Sådant indberetning hjælper med at sikre kontinuiteten af tjenester, der er af afgørende betydning for det indre markeds funktion og velfærd i samfundet.
- (15) Beskyttelse af Unionens finansielle interesser, der er relateret til bekæmpelse af svig, korruption og enhver anden ulovlig aktivitet, der påvirker Unionens udgifter, inddrivelse af Unionens indtægter og midler eller Unionens aktiver, er desuden et centralt område, hvor der er behov for at styrke EU-retten. Styrkelse af beskyttelsen af Unionens finansielle interesser er også relevant for gennemførelsen af Unionens budget for så vidt angår udgifter, der påløber på grundlag af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratomtraktaten). Mangel på effektiv håndhævelse vedrørende beskyttelse af Unionens finansielle interesser, herunder for så vidt angår forebyggelse af svig og korruption på nationalt plan, forårsager et fald i EU-indtægter og et misbrug af EU-midler, hvilket kan skævvride offentlige investeringer, hindre vækst og underminere borgernes tillid til EU-tiltag. Artikel 325 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) kræver, at Unionen og medlemsstaterne bekæmper svig og andre ulovlige aktiviteter, der påvirker Unions finansielle interesser. Relevante EU-foranstaltninger i denne henseende omfatter navnlig Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95⁽²⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013⁽²¹⁾. Forordning (EU, Euratom) nr. 2988/95 suppleres for de mest alvorlige former for svigagtig adfærd af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371⁽²²⁾ og af konventionen udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser af 26. juli 1995⁽²³⁾, herunder protokollerne dertil af 27. september 1996⁽²⁴⁾, af 29. november 1996⁽²⁵⁾ og af 19. juni 1997⁽²⁶⁾. Nævnte konvention og protokoller forbliver i kraft for de medlemsstater, der ikke er bundet af direktiv (EU) 2017/1371.
- (16) Fælles minimumsstandarder for beskyttelse af whistleblowere bør også fastlægges for overtrædelser vedrørende det indre marked som omhandlet i artikel 26, stk. 2, i TEUF. I overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols (»Domstolen«) retspraksis har EU-foranstaltninger, der har til formål at oprette det indre marked eller sikre dets funktion, desuden til formål at bidrage til at eliminere eksisterende eller nye hindringer for den fri bevægelighed for varer eller for den fri udveksling af tjenesteydelser og bidrage til at fjerne konkurrenceforvriddning.
- (17) Specifikt vil beskyttelsen af whistleblowere for at styrke håndhævelsen af EU-konkurrenceretten, herunder vedrørende statsstøtte, tjene til at sikre, at markederne i Unionen fungerer effektivt, give lige konkurrencevilkår for erhvervslivet og medføre fordele for forbrugerne. For så vidt angår konkurrencereglerne for virksomheder er betydningen af interne indberetninger for afsløring af overtrædelser af konkurrencereglerne allerede blevet

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (EUT L 194 af 19.7.2016, s. 1).

⁽²⁰⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1).

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽²²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5. juli 2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT L 198 af 28.7.2017, s. 29).

⁽²³⁾ EFT C 316 af 27.11.1995, s. 49.

⁽²⁴⁾ EFT C 313 af 23.10.1996, s. 2.

⁽²⁵⁾ EFT C 151 af 20.5.1997, s. 2.

⁽²⁶⁾ EFT C 221 af 19.7.1997, s. 12.

anerkendt i den politik for bødefritagelser og bødenedsættelser, der forfølges af Kommission i henhold til artikel 4a i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004⁽²⁷⁾, samt med Kommissionens nylige indførelse af en anonym whistleblowermekanisme. Overtrædelser vedrørende konkurrenceret og statsstøttere regler vedrører artikel 101, 102, 106, 107 og 108 i TEUF og bestemmelser i afledt ret, der vedtages med henblik på deres anvendelse.

- (18) Overtrædelse af selskabsskatteretten og ordninger, der har til formål at opnå en skattefordel og at unddrage sig retlige forpligtelser og derved hindre formålet med den gældende selskabsskatteret, har en negativ indvirkning på det indre markeds funktion. Sådanne overtrædelser og ordninger kan give anledning til en uretfærdig skattekonkurrence og omfattende skatteunddragelse, hvilket skævvrider de lige vilkår for virksomhederne og fører til et tab af skatteprovenu for medlemsstaterne og for Unionens budget som helhed. Dette direktiv bør indeholde bestemmelser om beskyttelse mod repressalier for personer, der indberetter undvigende og/eller urimelige ordninger, der ellers kunne gå ubemærket hen, med henblik på at styrke kompetente myndigheders mulighed for at sikre det indre markeds funktion og fjerne forvridninger og handelshindringer, der påvirker virksomheders konkurrenceevne på det indre marked, som er direkte knyttet til reglerne om fri bevægelighed og også er relevante for anvendelsen af statsstøttere reglerne. Beskyttelse af whistleblowere som fastlagt i dette direktiv vil supplere Kommissionens seneste initiativer med det formål at forbedre gennemsigtigheden og udvekslingen af oplysninger på beskattingsområdet og skabe et mere retfærdigt selskabsskattemiljø i Unionen med henblik på at øge medlemsstaternes effektivitet med hensyn til at identificere undvigende og/eller urimelige ordninger og vil have afskrækkende virkning i forhold til sådanne ordninger. Dette direktiv harmoniserer dog hverken materielle eller proceduremæssige skattebestemmelser og har ikke til formål at styrke håndhævelsen af nationale selskabsskatte-regler, uden at medlemsstaternes mulighed for at anvende indberettede oplysninger med henblik herpå derved berøres.
- (19) Artikel 2, stk. 1, litra a), definerer dette direktivs materielle anvendelsesområde ved en henvisning til en liste over EU-retsakter, der er anført i bilaget. Dette indebærer, at hvor disse EU-retsakter selv definerer deres materielle anvendelsesområde ved henvisning til EU-retsakter, der er anført i bilagene dertil, indgår de sidstnævnte retsakter også i dette direktivs materielle anvendelsesområde. Desuden bør henvisningen til retsakterne i bilaget forstås som omfattende alle gennemførelsesforanstaltninger eller delegerede foranstaltninger på nationalt plan og EU-plan, der vedtages i medfør af de pågældende retsakter. Desuden skal henvisningen til EU-retsakter i bilaget forstås som en dynamisk henvisning i overensstemmelse med standardsystemet for henvisninger til EU-retsakter. Hvis en EU-retsakt i bilaget således er blevet eller bliver ændret, vedrører henvisningen den ændrede retsakt; hvis en EU-retsakt i bilaget er blevet eller bliver erstattet, vedrører henvisningen den nye retsakt.
- (20) Visse EU-retsakter, navnlig på området for finansielle tjenesteydelser, såsom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014⁽²⁸⁾ og Kommissionens gennemførelsesdirektiv (EU) 2015/2392⁽²⁹⁾, som er vedtaget på grundlag af nævnte forordning, indeholder allerede detaljerede regler om beskyttelse af whistleblowere. Samtlige særlige regler i så henseende fastlagt i sådan eksisterende EU-lovgivning, herunder de EU-retsakter, der er anført i del II i bilaget til nærværende direktiv, som er skræddersyet til de relevante sektorer, bør opretholdes. Dette er navnlig vigtigt for at fastslå, hvilke juridiske enheder inden for området for finansielle tjenesteydelser, forebyggelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, der på nuværende tidspunkt er forpligtet til at etablere interne indberetningskanaler. For at sikre konsekvens og retssikkerhed på tværs af medlemsstaterne bør nærværende direktiv samtidig finde anvendelse på alle forhold, der ikke er reguleret i henhold til de sektorspecifikke retsakter, og dermed supplere sådanne retsakter, så de er i fuld overensstemmelse med minimumsstandarder. Navnlig bør nærværende direktiv fastsætte yderligere detaljer for så vidt angår udformningen af de interne og eksterne indberetningskanaler, kompetente myndigheders forpligtelser og de specifikke former for beskyttelse, der skal ydes på nationalt plan mod repressalier. I den forbindelse giver artikel 28, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014⁽³⁰⁾ medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at der skal etableres en intern indberetningskanal på det område, der er omfattet af nævnte forordning. Af hensyn til overensstemmelsen med de minimumsstandarder, der er fastsat i nærværende direktiv, bør forpligtelsen til at etablere interne indberetningskanaler i henhold til nærværende direktiv også gælde i forbindelse med forordning (EU) nr. 1286/2014.

⁽²⁷⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT L 123 af 27.4.2004, s. 18).

⁽²⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 1).

⁽²⁹⁾ Kommissionens gennemførelsesdirektiv (EU) 2015/2392 af 17. december 2015 om Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 for så vidt angår indberetning af faktiske eller mulige overtrædelser af nævnte forordning til de kompetente myndigheder (EUT L 332 af 18.12.2015, s. 126).

⁽³⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).

- (21) Dette direktiv bør ikke berøre den beskyttelse, der gives til arbejdstagere, når de foretager indberetning af overtrædelser af EU-ansættelsesretten. Navnlig på området for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen kræver artikel 11 i Rådets direktiv 89/391/EØF⁽³¹⁾ allerede, at medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagerne eller arbejdstagernes repræsentanter ikke stilles ringere på grund af anmodninger eller forslag, som de retter til arbejdsgiverne, om at træffe passende foranstaltninger for at afbøde risici for arbejdstagerne og/eller fjerne kilder til fare. Arbejdstagerne og deres repræsentanter har i henhold til nævnte direktiv ret til at gøre de kompetente myndigheder opmærksom på problemer, hvis de skønner, at de foranstaltninger, der er truffet, og de midler, som arbejdsgiveren har taget i brug, er utilstrækkelige til at garantere sikkerhed og sundhed.
- (22) Medlemsstaterne kunne beslutte at fastsætte, at indberetninger vedrørende interpersonelle klager, der udelukkende berører den indberettende person, nemlig klager om interpersonelle konflikter mellem den indberettende person og en anden arbejdstager, kan kanaliseres til andre procedurer.
- (23) Dette direktiv bør ikke berøre den beskyttelse, der ydes i kraft af procedurerne for indberetning af mulige ulovlige aktiviteter, herunder svig eller korrupsion, der er til skade for Unionens interesser, eller for indberetning af adfærd under udførelsen af arbejdsopgaver, som kunne være et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemænd og øvrige ansatte ved Den Europæiske Union, som er fastsat i henhold til artikel 22a, 22b og 22c i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte, fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68⁽³²⁾. Dette direktiv bør finde anvendelse, hvor Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte foretager indberetning af om overtrædelser i en arbejdsrelateret sammenhæng uden for deres ansættelsesforhold med Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer.
- (24) Den nationale sikkerhed forbliver den enkelte medlemsstats eneansvar. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på indberetninger om overtrædelser i forbindelse med udbud, der vedrører forsvars- eller sikkerhedsforhold, hvor disse er omfattet af artikel 346 i TEUF, i overensstemmelse med Domstolens retspraksis. Hvis medlemsstater beslutter at udvide beskyttelsen i henhold til dette direktiv til yderligere områder eller retsakter, som ikke er omfattet af dets materielle anvendelsesområde, bør det være muligt for dem at vedtage særlige bestemmelser for at beskytte væsentlige nationale sikkerhedsinteresser i den henseende.
- (25) Dette direktiv bør heller ikke berøre beskyttelsen af klassificerede informationer, som EU-retten eller love, regler eller administrative bestemmelser i kraft i den pågældende medlemsstat af hensyn til sikkerheden kræver bør være beskyttet mod uautoriseret adgang. Desuden bør dette direktiv ikke berøre de forpligtelser, der udspringer af Rådets afgørelse 2013/488/EU⁽³³⁾ eller af Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/444⁽³⁴⁾.
- (26) Dette direktiv bør ikke berøre beskyttelsen af fortroligheden af kommunikation mellem advokater og deres klienter (»retten til fortrolighed mellem advokat og klient«) i henhold til national ret og i givet fald EU-retten i overensstemmelse med Domstolens retspraksis. Desuden bør dette direktiv ikke berøre forpligtelsen til at opretholde den fortrolige beskaffenhed af kommunikation mellem sundhedsudbydere, herunder terapeuter, og deres patienter og af patientjournaler (»sundhedspersoners tavshedspligt«) i henhold til national ret og EU-retten.
- (27) Udøvere af andre erhverv end advokater og sundhedsudbydere bør kunne være berettiget til beskyttelse i henhold til dette direktiv, når de foretager indberetning af oplysninger, der er beskyttet af de gældende faglige regler, forudsat at det er nødvendigt at indberette disse oplysninger for at afsløre en overtrædelse, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.
- (28) Selv om dette direktiv bør fastsætte bestemmelser om en begrænset fritagelse for ansvar under visse betingelser, herunder strafferetligt ansvar, i tilfælde af brud på tavshedspligten, bør det ikke berøre de nationale straffeprocessuelle regler, navnlig dem, der har til formål at sikre integriteten af efterforskningen og retsforfølgningen eller de berørte personers ret til et forsvar. Dette bør ikke berøre indførelsen af beskyttelsesforanstaltninger i andre typer af nationale processuelle regler, navnlig omvendt bevisbyrde i nationale administrative, civile eller arbejdsretlige sager.
- (29) Dette direktiv bør ikke berøre de nationale regler om udøvelse af arbejdstagerrepræsentanternes ret til information, høring og deltagelse i kollektive overenskomstforhandlinger og deres beskyttelse af arbejdstagernes ansættelsesrettigheder. Dette bør ikke berøre beskyttelsesniveauet i henhold til dette direktiv.

⁽³¹⁾ Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT L 183, 29.6.1989, s. 1).

⁽³²⁾ EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1.

⁽³³⁾ Rådets afgørelse 2013/488/EU af 23. september 2013 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 274 af 15.10.2013, s. 1).

⁽³⁴⁾ Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/444 af 13. marts 2015 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 53).

- (30) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på sager, hvor personer, der efter at have givet deres informerede samtykke er blevet identificeret som informanter eller registreret som sådanne i databaser, der forvaltes af myndigheder udpeget på nationalt plan såsom toldmyndigheder, og foretager indberetning af overtrædelser til de retshåndhavende myndigheder mod belønning eller erstatning. Sådanne indberetninger foretages i henhold til særlige procedurer, der har til formål at sikre sådanne personers anonymitet for at beskytte deres fysiske integritet, og som adskiller sig fra de indberetningskanaler, der er fastsat i henhold til dette direktiv.
- (31) Personer, der foretager indberetning af oplysninger om trusler mod eller skade på offentlighedens interesser i forbindelse med deres arbejdsrelaterede aktiviteter, gør brug af deres ret til ytringsfrihed. Retten til ytrings- og informationsfrihed, som er knæsat i artikel 11 i chartret og artikel 10 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, omfatter retten til at modtage og meddele oplysninger samt mediefrihed og mediernes pluralisme. Dette direktiv bygger således på retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) om retten til ytringsfrihed og de principper, som er udviklet på dette grundlag af Europarådet i dets henstilling om beskyttelse af whistleblowere, vedtaget af dets Ministerkomité den 30. april 2014.
- (32) For at nyde beskyttelse i henhold til dette direktiv bør indberettende personer have rimelig grund til i lyset af omstændighederne og de oplysninger, som de havde til rådighed på tidspunktet for indberetningen, at antage, at de indberettede forhold er korrekte. Det krav er en vigtig beskyttelse mod ondsvinden, useriøs eller urimelig indberetning, da det sikrer, at personer, der på indberetningstidspunktet forsætligt og bevidst indberettede forkerte eller vildledende oplysninger, ikke nyder beskyttelse. Samtidig sikrer kravet, at beskyttelsen ikke bortfalder, hvor den indberettende person foretog indberetning af ukorrekte oplysninger om overtrædelser i god tro. Tilsvarende bør indberettende personer have ret til beskyttelse i henhold til dette direktiv, hvis de har rimelig grund til at antage, at de indberettede oplysninger falder ind under dets anvendelsesområde. De indberettende personers motiver til at foretage indberetning bør være irrelevante for, om de bør beskyttes.
- (33) Indberettende personer føler sig normalt mere trygge ved at foretage intern indberetning, medmindre de har grund til at foretage ekstern indberetning. Empiriske undersøgelser viser, at størstedelen af whistleblowere normalt foretager intern indberetning, inden for den organisation, som de arbejder for. Intern indberetning er også den bedste metode til at formidle oplysninger til personer, som kan bidrage til en tidlig og effektiv afvikling af risici for offentlighedens interesser. Samtidig bør den indberettende person kunne vælge den mest hensigtsmæssige indberetningskanal afhængigt af omstændighederne i det enkelte tilfælde. Desuden er det nødvendigt at beskytte offentliggørelser under hensyntagen til demokratiske principper såsom gennemsigtighed og ansvarlighed og de grundlæggende rettigheder, såsom ytringsfrihed og mediefrihed og mediepluralisme, samtidig med at der sikres balance mellem arbejdsgivernes interesse i at lede deres organisationer og beskytte deres interesser på den ene side og offentlighedens interesse i at blive beskyttet mod overgreb på den anden side, i overensstemmelse med de kriterier, der er udviklet i EMD's retspraksis.
- (34) Uden at det berører eksisterende forpligtelser til at muliggøre anonyme indberetninger i medfør af EU-retten, bør det være muligt for medlemsstaterne at beslutte, om juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder skal være forpligtet til at acceptere og følge op på anonym indberetning af overtrædelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Personer, der anonymt foretog indberetninger, eller som anonymt foretog offentliggørelse, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, og som opfylder dets betingelser, bør dog nyde beskyttelse i henhold til dette direktiv, hvis de efterfølgende identificeres og udsættes for repressalier.
- (35) Dette direktiv bør give beskyttelse i tilfælde, hvor personer i henhold til EU-lovgivning foretager indberetning til Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer, f.eks. i forbindelse med svig vedrørende Unionens budget.
- (36) Personer har behov for særlig retlig beskyttelse, hvor de erhverver de oplysninger, som de indberetter, via deres arbejdsrelaterede aktiviteter og derfor risikerer arbejdsrelaterede repressalier, f.eks. for brud på tavshedspligt eller loyalitet. Baggrunden for at give sådanne personer beskyttelse er deres økonomiske sårbarhed over for den person, som de de facto er afhængig af for at have arbejde. Hvor der ikke findes en sådan arbejdsrelateret skæv magtbalance, f.eks. i forbindelse med almindelige klagere eller udenforstående borgere, er der ikke behov for beskyttelse mod repressalier.
- (37) Effektiv håndhævelse af EU-retten kræver, at der bør ydes beskyttelse til den bredest mulige vifte af kategorier af personer, som, uanset om de er unionsborgere eller tredjelandsstatsborgere, qua deres arbejdsrelaterede aktiviteter, uanset karakteren af disse aktiviteter og om de er aflønnede eller ej, har en privilegeret adgang til oplysninger om overtrædelser, som det vil være i offentlighedens interesse at indberette, og hvor de ville kunne udsættes for repressalier, hvis de foretager indberetning af dem. Medlemsstaterne bør sørge for, at behovet for beskyttelse er fastlagt på grundlag af alle relevante omstændigheder og ikke alene på grundlag af arten af kontraktforhold, så det kommer til at omfatte hele rækken af personer, der i bred forstand er tilknyttet den organisation, hvor overtrædelserne har fundet sted.

- (38) Beskyttelsen bør for det første gælde for personer, der har status som »arbejdstagere« i den i artikel 45, stk. 1, i TEUF anvendte betydning som fortolket af Domstolen, nemlig personer, der i en bestemt periode udfører tjenesteydelser for og under ledelse af en anden person, hvilket de modtager vederlag for. Der bør derfor også ydes beskyttelse til arbejdstagere i atypiske ansættelsesforhold, herunder deltidsbeskæftigede og arbejdstagere med tidsbegrænsede kontrakter, samt personer, der har indgået en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold med et vikarbureau, usikre ansættelsesforhold, hvor sædvanlige former for beskyttelse mod urimelig behandling ofte er vanskelig at anvende. Begrebet »arbejdstager« omfatter også embedsmænd, offentligt ansatte samt enhver anden person, som arbejder i den offentlige sektor.
- (39) Beskyttelse bør også udstrækkes til at omfatte kategorier af fysiske personer, der, selv om de ikke er »arbejdstagere« i den i artikel 45, stk. 1, i TEUF anvendte betydning, kan spille en vigtig rolle med hensyn til at afsløre overtrædelser af EU-retten og kan befinde sig i en situation med økonomisk sårbarhed i forbindelse med deres arbejdsrelaterede aktiviteter. F.eks. for så vidt angår produktsikkerhed er leverandører meget tættere på kilden til oplysninger om mulig unfair og ulovlig fremstilling, praksis for import eller distribution vedrørende farlige produkter; og for så vidt angår anvendelsen af EU-midler er konsulenter, som leverer deres tjenesteydelser, i en privilegeret position i forhold til at henlede opmærksomheden på de overtrædelser, som de er vidne til. Sådanne kategorier af personer, der omfatter selvstændige erhvervsdrivende, der leverer tjenesteydelser, selvstændige, kontrahenter, underleverandører og leverandører, udsættes typisk for repressalier, der f.eks. kan tage form af afbrydelse eller annullering af en kontrakt om ydelser, en licens eller tilladelse, tab af omsætning, tab af indkomst, tvang, intimidering eller chikane, sortlistning eller virksomhedsboykot eller skade på deres omdømme. Aktionærer og personer i ledende organer kan også blive udsat for repressalier, f.eks. økonomisk eller i form af intimidering eller chikane, sortlistning eller skade på deres omdømme. Der bør også ydes beskyttelse af personer, hvis arbejdsmæssige forhold er ophørt, og af kandidater til job i eller personer, der søger at levere tjenesteydelser til, en organisation, som erhverver oplysninger om overtrædelser i forbindelse med ansættelsesproceduren eller en anden førkontraktlig forhandlingsfase, og som kunne udsættes for repressalier, f.eks. i form af negative ansættelsesreferencer, sortlistning eller virksomhedsboykot.
- (40) Effektiv beskyttelse af whistleblowere indebærer også beskyttelse af kategorier af personer, der, selv om de ikke er økonomisk afhængige af deres arbejdsrelaterede aktiviteter, alligevel kan blive udsat for repressalier for at foretage indberetning af overtrædelser. Repressalier mod frivillige og lønnede eller ulønnede praktikanter kunne tage form af, at deres tjenester ikke længere anvendes, eller at de gives negativ ansættelsesreference, eller at deres omdømme eller karrieremuligheder på anden måde skades.
- (41) Der bør ydes beskyttelse mod repressalier over for ikke kun indberettende personer direkte, men også dem, der kan ske indirekte, herunder over for den indberettende persons formidlere, kolleger eller slægtninge, der også er i en arbejdsrelateret forbindelse med den indberettende persons arbejdsgiver eller kunde eller modtager af tjenesteydelser. Uden at det berører den beskyttelse, som fagforeningsrepræsentanter eller arbejdstagerrepræsentanter nyder i deres egenskab af sådanne repræsentanter i henhold til andre EU-regler og nationale regler, bør de nyde den beskyttelse, der er fastsat i dette direktiv, både når de foretager indberetning i deres egenskab af arbejdstagere, og når de har ydet rådgivning og støtte til den indberettende person. Indirekte repressalier omfatter også tiltag over for den juridiske enhed, som den indberettende person ejer, arbejder for eller på anden vis er tilknyttet i en arbejdsrelateret sammenhæng, såsom nægtelse af levering af tjenesteydelser, sortlistning eller virksomhedsboykot.
- (42) Effektiv afsløring og forebyggelse af alvorlig skade på offentlighedens interesser kræver, at begrebet overtrædelse også omfatter misbrug som defineret i Domstolens retspraksis, nemlig handlinger eller undladelser, der ikke forekommer at være ulovlige i formel henseende, men som gør det muligt at omgå lovens formål eller hensigt.
- (43) Effektiv forebyggelse af overtrædelser af EU-retten kræver, at beskyttelsen tildeles personer, der giver oplysninger, der er nødvendige for at afsløre overtrædelser, som allerede har fundet sted, overtrædelser, som endnu ikke har fundet sted, men som med stor sandsynlighed vil finde sted, handlinger eller undladelser, som den indberettende person har rimelig grund til at betragte som overtrædelser, samt forsøg på at skjule overtrædelser. Af samme årsager er det også berettiget at beskytte personer, der ikke kommer med egentlige beviser, men rejser rimelig tvivl eller mistanke. Samtidig bør beskyttelse dog ikke omfatte personer, der indberetter oplysninger, der allerede er fuldt tilgængelige for offentligheden eller har form af ubegrundede rygter og sladder.

- (44) Der bør være en nær forbindelse mellem indberetningen og den ugunstige behandling, direkte eller indirekte, af den indberettende person, for at den ugunstige behandling kan betragtes som repressalier og den indberettende person derved nyde retlig beskyttelse i den henseende. Effektiv beskyttelse af indberettende personer som et middel til at styrke håndhævelsen af EU-retten kræver en bred definition af repressalier, der omfatter enhver handling eller undladelse, der forekommer i en arbejdsrelateret sammenhæng og påfører dem skade. Dette direktiv bør imidlertid ikke forhindre arbejdsgivere i at træffe ansættelsesrelaterede beslutninger, der ikke er foranlediget af indberetningen eller offentliggørelsen.
- (45) Beskyttelse mod repressalier som et middel til sikring af ytrings- og mediefriheden og mediepluralisme bør gives både til personer, der indberetter oplysninger om handlinger eller undladelser inden for en organisation («intern indberetning») eller til en udenforstående myndighed («ekstern indberetning»), og til personer, der gør sådanne oplysninger offentligt tilgængelige, f.eks. direkte til offentligheden via webplatforme eller sociale medier eller til medierne, de folkevalgte, civilsamfundet, fagforeninger eller faglige organisationer og erhvervsorganisationer.
- (46) Whistleblowere er navnlig vigtige kilder for undersøgende journalister. Effektiv beskyttelse af whistleblowere mod repressalier øger retssikkerheden for potentielle whistleblowere og tilskynder dermed til whistleblowing også gennem medierne. I denne forbindelse er beskyttelse af whistleblowere som journalistiske kilder afgørende for at bevare den rolle som »vagthund«, som undersøgende journalistik har i demokratiske samfund.
- (47) For at sikre en effektiv afsløring og forebyggelse af overtrædelser af EU-retten er det afgørende, at de relevante oplysninger hurtigt når frem til dem, der er tættest på kilden til problemet, bedst er i stand til at efterforske og med beføjelser til at afhjælpe det, hvor det er muligt. Principielt bør indberettende personer derfor tilskyndes til først at anvende de interne indberetningskanaler og foretage indberetning til deres arbejdsgiver, hvis de har adgang til sådanne kanaler, og disse med rimelighed kan forventes at fungere. Dette er navnlig tilfældet, hvor indberettende personer er af den opfattelse, at overtrædelser kan imødegås effektivt inden for den relevante organisation, og at der ikke er nogen risiko for repressalier. Som en konsekvens heraf bør juridiske enheder i den private og offentlige sektor etablere passende interne procedurer for modtagelse af og opfølgning på indberetninger. En sådan tilskyndelse vedrører også sager, hvor disse kanaler blev etableret, uden at EU-retten eller national ret krævede det. Dette princip bør bidrage til at fremme en kultur baseret på god kommunikation og virksomheders sociale ansvar i organisationer, hvorved indberettende personer anses for at bidrage væsentligt til selvkorrektion og høj kvalitet inden for organisationen.
- (48) For juridiske enheder i den private sektor bør forpligtelsen til at etablere interne indberetningskanaler stå i forhold til deres størrelse og omfanget af den risiko, som deres aktiviteter udgør for offentlighedens interesser. Alle virksomheder med 50 eller flere arbejdstagere bør være underlagt forpligtelsen til at etablere interne indberetningskanaler, uanset arten af deres aktiviteter og baseret på deres forpligtelse til at opkræve moms. Efter en passende risikovurdering kunne medlemsstaterne også kræve, at andre virksomheder etablerer interne indberetningskanaler i særlige tilfælde, f.eks. på grund af de betydelige risici, som kan følge af deres aktiviteter.
- (49) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at tilskynde juridiske enheder i den private sektor med færre end 50 arbejdstagere til at etablere interne kanaler til indberetning og opfølgning, herunder ved at fastsætte lempeligere krav for disse kanaler end dem, der er fastsat i dette direktiv, forudsat at disse krav garanterer fortrolighed og omhyggelig opfølgning.
- (50) Fritagelse af mikrovirksomheder og små virksomheder fra pligten til at etablere interne indberetningskanaler bør ikke gælde for private virksomheder, der er forpligtet til at etablere interne indberetningskanaler i henhold til de EU-retsakter, der er omhandlet i bilagets del I.B og II.
- (51) Det bør være klart, at indberettende personer i tilfælde af juridiske enheder i den private sektor, der ikke har interne indberetningskanaler, bør kunne foretage ekstern indberetning til de kompetente myndigheder, og sådanne personer bør nyde beskyttelse mod repressalier som fastsat i dette direktiv.
- (52) For at sikre, at navnlig reglerne om offentligt udbud i den offentlige sektor overholdes, bør forpligtelsen til at etablere interne indberetningskanaler gælde for alle ordregivende myndigheder og ordregivende enheder på lokalt, regionalt og nationalt niveau og samtidig stå i rimeligt forhold til deres størrelse.
- (53) Forudsat at der sikres passende fortrolighed om den indberettende persons identitet, er det op til den enkelte juridiske enhed i den private og offentlige sektor at definere den form for indberetningskanal, der skal etableres. Mere specifikt bør indberetningskanalerne gøre det muligt for personer at foretage skriftlig indberetning og at indgive indberetning pr. post, fysiske klagebokse eller via en onlineplatform, hvad enten dette er en intranet- eller internetplatform, eller at foretage mundtlig indberetning, via en telefonisk hotline eller et andet talemiddelsystem eller begge. Efter anmodning fra den indberettende person bør sådanne kanaler også muliggøre indberetning ved hjælp af fysiske møder inden for en rimelig tidsfrist.

- (54) Tredjeparter kunne også godkendes til at modtage indberetninger om overtrædelser på vegne af juridiske enheder i den private og offentlige sektor, forudsat at de giver passende garantier for uafhængighed, fortrolighed, databeskyttelse og tavshedspligt. Sådanne tredjeparter kunne være eksterne indberetningsplatformsudbydere, eksterne advokater, revisorer, repræsentanter for fagforeninger eller arbejdstagerrepræsentanter.
- (55) Interne indberetningsprocedurer bør gøre det muligt for juridiske enheder i den private sektor at modtage og undersøge indberetninger i fuld fortrolighed fra arbejdstagerne i enheden og dens datterselskaber eller tilknyttede virksomheder (»koncernen«), men også i muligt omfang fra enhver af koncernens repræsentanter og leverandører og fra enhver person, der erhverver oplysninger gennem sine arbejdsrelaterede aktiviteter med virksomheden og koncernen.
- (56) Valget af de bedst egnede personer eller afdelinger i en juridisk enhed i den private sektor til at blive udpeget som kompetente til at modtage og følge op på indberetninger afhænger af strukturen i enheden, men under alle omstændigheder bør deres funktion være sådan, at uafhængighed og fravær af interessekonflikter sikres. I mindre enheder kunne denne funktion være en dobbelt funktion hos en medarbejder i virksomheden, der er godt placeret til at kunne indberette direkte til organisationens leder, f.eks. en ledende compliance- eller HR-medarbejder, en integritetsmedarbejder, en juridisk medarbejder, en medarbejder med ansvar for privatlivets fred, en finanschef, en ledende revisor eller et medlem af bestyrelsen.
- (57) I forbindelse med intern indberetning er orientering af den indberettende person om opfølgningen på indberetningen, så vidt det er retligt muligt og på den mest muligt omfattende måde, afgørende for at opbygge tillid til effektiviteten af den samlede ordning for beskyttelse af whistleblowere og mindsker sandsynligheden for yderligere unødvendige indberetninger eller offentliggørelser. Den indberettende person bør inden for en rimelig frist underrettes om de tiltag, der påtænkes eller er truffet som opfølgning, og begrundelsen for valget af denne opfølgning. Opfølgning kunne f.eks. omfatte henvisning til andre kanaler eller procedurer i tilfælde af indberetninger, der udelukkende påvirker den indberettende persons individuelle rettigheder, sagsafslutning baseret på utilstrækkeligt bevismateriale eller andre grunde, iværksættelse af en intern undersøgelse og eventuelt dens resultater og eventuelle foranstaltninger truffet for at løse problemet, om henvisningen til en kompetent myndighed med henblik på videre efterforskning, for så vidt sådanne oplysninger ikke vil berøre den interne undersøgelse eller efterforskningen eller påvirke den berørte persons rettigheder. Den indberettende person bør under alle omstændigheder underrettes om undersøgelsens forløb og udfald. Det bør være muligt at anmode den indberettende person om at give yderligere oplysninger i løbet af undersøgelsen, uden at der dog er nogen forpligtelse til at give sådanne oplysninger.
- (58) En rimelig frist for at underrette en indberettende person bør ikke overstige tre måneder. Hvor den relevante opfølgning endnu ikke er fastlagt, bør den indberettende person underrettes herom og om eventuel yderligere feedback, der kan forventes.
- (59) Personer, som overvejer at indberette overtrædelser af EU-retten, bør kunne træffe en informeret beslutning om, hvorvidt, hvordan og hvornår de skal indberette dem. Juridiske enheder i den private og offentlige sektor, der har indført interne indberetningsprocedurer, bør være forpligtet til at give oplysninger om disse procedurer samt om eksterne indberetningsprocedurer til relevante kompetente myndigheder. Det er afgørende, at disse oplysninger er klare og let tilgængelige, herunder så vidt muligt også for andre personer end arbejdstagere, som kommer i kontakt med enheden gennem deres arbejdsrelaterede aktiviteter, såsom tjenesteydere, distributører, leverandører og forretningspartnere. For eksempel kan sådanne oplysninger offentliggøres på et synligt sted, der er tilgængelig for alle sådanne personer, og på enhedens websted, og de kunne også inkluderes i kurser og uddannelsesseminarer om etik og integritet.
- (60) Effektiv afsløring og forebyggelse af overtrædelser af EU-retten kræver, at potentielle whistleblowere let og i fuld fortrolighed kan viderebringe de oplysninger, de råder over, til de relevante kompetente myndigheder, der er i stand til at undersøge og afhjælpe problemet, hvor det er muligt.
- (61) Det kan være tilfældet, at der ikke findes interne kanaler, eller at de blev anvendt, men ikke fungerede korrekt, f.eks. fordi indberetningen ikke blev behandlet omhyggeligt eller inden for en rimelig frist, eller der blev ikke truffet passende tiltag til at imødegå overtrædelser på trods af resultaterne af den relaterede interne undersøgelse, der bekræftede eksistensen af en overtrædelse.
- (62) I andre tilfælde kan det ikke med rimelighed forventes, at brugen af interne kanaler fungerer korrekt. Dette er navnlig tilfældet, når indberettende personer har gyldige grunde til at antage, at de ville blive udsat for repressalier i forbindelse med indberetningen, herunder som følge af brud på tavshedspligt, eller at kompetente myndigheder ville være bedre i stand til at træffe effektive tiltag til at imødegå overtrædelser. Kompetente myndigheder

ville f.eks. være bedre i stand til at træffe effektive tiltag, når den øverste ansvarshavende i den arbejdsrelaterede sammenhæng er involveret i overtrædelsen, eller der er risiko for, at overtrædelsen eller den dertil knyttede dokumentation kunne blive skjult eller ødelagt; eller mere generelt at effektiviteten af efterforskningstiltag udført af kompetente myndigheder ellers kunne komme i fare, såsom i tilfælde af indberetninger om kartelaftaler og andre overtrædelser af konkurrencereglerne; eller at overtrædelsen kræver hastetiltag, f.eks. for at beskytte menneskers sundhed og sikkerhed eller for at beskytte miljøet. I alle tilfælde bør der ydes beskyttelse af personer, der foretager ekstern indberetning til de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, til Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer. Dette direktiv bør også yde beskyttelse, hvis EU-retten eller national ret kræver, at den indberettende person indberetter til de kompetente nationale myndigheder, f.eks. som led i sine arbejdsopgaver og ansvarsområder, eller fordi overtrædelsen er en strafbar handling.

- (63) Manglende tillid til effektiviteten af indberetning er en af de vigtigste faktorer, der afholder potentielle whistleblowere. På den baggrund er der behov for at pålægge kompetente myndigheder en klar forpligtelse til at etablere passende eksterne indberetningskanaler, til omhyggeligt at følge op på de modtagne indberetninger og til inden for en rimelig frist at give feedback til indberettende personer.
- (64) Det bør være op til medlemsstaterne at udpege de myndigheder, der er kompetente til at modtage oplysninger om overtrædelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, og foretage passende opfølgning på indberetningerne. Sådanne kompetente myndigheder kunne være judicielle myndigheder, regulerende eller tilsynsførende organer på de specifikke berørte områder eller myndigheder med mere generel kompetence på centralt niveau i en medlemsstat, retshåndhavende myndigheder, korruptionsbekæmpende organer eller ombudsmænd.
- (65) Som modtagere af indberetninger bør de myndigheder, der er udpeget som kompetente, have de nødvendige kapaciteter og beføjelser til at sikre passende opfølgning, herunder vurdere rigtigheden af de påstande, der fremsættes i indberetningen, og imødegå de indberettede overtrædelser ved at indlede en intern undersøgelse, efterforskning, retsforfølgning eller søgsmål til tilbagesøgning af midler eller andre passende afhjælpende tiltag i overensstemmelse med deres mandat. Alternativt bør disse myndigheder have de nødvendige beføjelser til at henvise indberetningen til en anden myndighed, der bør undersøge den indberettede overtrædelse, idet det samtidig sikres, at der sker passende opfølgning fra en sådan myndigheds side. Navnlig bør medlemsstaterne, hvis de ønsker at etablere eksterne indberetningskanaler på centralt niveau, f.eks. på statsstøtteområdet, indføre passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre overholdelse af dette direktivs krav om uafhængighed og selvstændighed. Etableringen af sådanne eksterne indberetningskanaler bør ikke berøre medlemsstaternes eller Kommissionens beføjelser vedrørende tilsyn på statsstøtteområdet, og dette direktiv bør heller ikke berøre Kommissionens enekompetence med hensyn til vurdering af statsstøtteforanstaltningers forenelighed, navnlig i henhold til artikel 107, stk. 3, i TEUF. Med hensyn til overtrædelser af artikel 101 og 102 i TEUF bør medlemsstaterne udpege de myndigheder, der er omhandlet i artikel 35 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003⁽³⁵⁾, som kompetente, uden at dette berører Kommissionens beføjelser på dette område.
- (66) Kompetente myndigheder bør også give feedback til den indberettende person om de tiltag, der påtænkes eller er truffet som opfølgning, f.eks. henvisning til en anden myndighed, sagsafslutning baseret på utilstrækkeligt bevismateriale eller andre grunde eller iværksættelse af en undersøgelse og eventuelt om dens resultater, og eventuelle foranstaltninger truffet for at løse problemet samt om begrundelsen for den valgte opfølgning. Kommunikation om det endelige resultat af undersøgelserne bør ikke berøre de gældende EU-regler, som omfatter mulige begrænsninger for offentliggørelse af afgørelser på området for finansiel regulering. Dette bør gælde tilsvarende på området for selskabsbeskatning, hvis tilsvarende begrænsninger er fastsat i den relevante nationale ret.
- (67) Opfølgning og feedback bør finde sted inden for en rimelig frist, henset til behovet for prompte at løse det problem, som indberetningen omhandler, samt behovet for at undgå unødige offentliggørelser. En sådan tidsramme bør ikke overstige tre måneder, men kan forlænges til seks måneder, hvor det er nødvendigt på grund af sagens konkrete omstændigheder, navnlig indberetningens art og kompleksitet, hvilket kan kræve en langvarig undersøgelse.
- (68) EU-retten foreskriver allerede på specifikke områder, såsom markedsmissbrug, nemlig forordning (EU) nr. 596/2014 og gennemførelsesdirektiv (EU) 2015/2392, civil luftfart, nemlig forordning (EU) nr. 376/2014, eller sikkerheden i forbindelse med offshore olie- og gasaktiviteter, nemlig direktiv 2013/30/EU, oprettelse af interne og eksterne indberetningskanaler. De i nærværende direktiv fastsatte forpligtelser til at udarbejde sådanne kanaler bør så vidt muligt bygge på de eksisterende kanaler, der er fastsat i specifikke EU-retsakter.

⁽³⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1).

- (69) Kommissionen såvel som nogle af Unionens organer, kontorer og agenturer, såsom Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA), Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur (EASA), Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA), har eksterne indberetningskanaler og procedurer på plads for modtagelse af indberetninger af overtrædelser, der henhører under dette direktivs anvendelsesområde, som i det væsentlige giver fortrolighed angående de indberettende personers identitet. Dette direktiv bør ikke berøre sådanne eksterne indberetningskanaler og -procedurer, hvis de findes, men bør sikre, at personer, der indberetter til Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer, kan drage fordel af fælles minimumsstandarder for beskyttelse i hele Unionen.
- (70) For at sikre effektiviteten af procedurerne for opfølgning på indberetninger og for at imødegå overtrædelser af de pågældende EU-regler bør medlemsstaterne kunne træffe foranstaltninger, der letter kompetente myndigheders byrde som følge af indberetninger af mindre overtrædelser af bestemmelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, gentagne indberetninger eller indberetninger om overtrædelser af accessoriske bestemmelser, f.eks. bestemmelser om dokumentations- eller underretningsforpligtelser. Sådanne foranstaltninger kunne bestå i at tillade kompetente myndigheder efter behørig vurdering af forholdet at beslutte, at en indberettet overtrædelse er klart mindre alvorlig og ikke kræver yderligere opfølgning i henhold til dette direktiv bortset fra sagsafslutning. Medlemsstaterne bør også kunne tillade kompetente myndigheder at afslutte proceduren vedrørende gentagne indberetninger, der ikke indeholder meningsfulde nye oplysninger i forhold til en tidligere indberetning, med hensyn til hvilken de relevante procedurer er afsluttet, medmindre nye retlige eller faktiske omstændigheder berettiger en anden form for opfølgning. Endvidere bør medlemsstaterne kunne tillade kompetente myndigheder at prioritere behandlingen af indberetninger af alvorlige overtrædelser eller overtrædelser af væsentlige bestemmelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, i tilfælde af en stor tilstrømning af indberetninger.
- (71) Hvor det fremgår af EU-retten eller national ret, bør de kompetente myndigheder henvise sager eller relevante oplysninger om overtrædelser til Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer, herunder for så vidt angår dette direktiv til OLAF og Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO), uden at dette berører muligheden for, at den indberettende person kan henvende sig direkte til sådanne organer, kontorer eller agenturer i Unionen.
- (72) På mange politikområder, der er omfattet af dette direktivs materielle anvendelsesområde, er der samarbejdsmechanismer, hvorigennem nationale kompetente myndigheder udveksler oplysninger og gennemfører opfølgningsaktiviteter i forbindelse med overtrædelser af EU-regler med en grænseoverskridende dimension. Eksempler spænder fra det system for administrativ bistand og administrativt samarbejde, der er etableret ved Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1918⁽³⁶⁾, i tilfælde af grænseoverskridende overtrædelser af EU-lovgivningen om agrofødevarerækeden og netværket for fødevarer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004⁽³⁷⁾, det hurtige varslingsystem for farlige nonfoodprodukter, der er etableret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002⁽³⁸⁾, og netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejde i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004⁽³⁹⁾ til Forummet for Overholdelse af Miljøbestemmelser og Forvaltning af Miljøet, der er etableret ved Kommissionens afgørelse af 18. januar 2018/⁽⁴⁰⁾, det europæiske konkurrencenetværk, der er etableret i henhold til forordning (EF) nr. 1/2003 og det administrative samarbejde på beskatningsområdet i henhold til Rådets direktiv 2011/16/EU⁽⁴¹⁾. Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør, hvor det er relevant, udnytte sådanne eksisterende samarbejdsmechanismer fuldt ud som led i deres forpligtelse til at følge op på indberetninger om overtrædelser, der er omfattet af nærværende direktivs anvendelsesområde. Desuden kan medlemsstaternes myndigheder også samarbejde uden for de eksisterende samarbejdsmechanismer i tilfælde af overtrædelser med en grænseoverskridende dimension på områder, hvor der ikke findes sådanne samarbejdsmechanismer.

⁽³⁶⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1918 af 22. oktober 2015 om etablering af et system for administrativ bistand og administrativt samarbejde (ABAS-systemet) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 280 af 24.10.2015, s. 31).

⁽³⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1).

⁽³⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1).

⁽³⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (»forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde«) (EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1).

⁽⁴⁰⁾ Kommissionens afgørelse af 18. januar 2018 om nedsættelse af en ekspertgruppe om overholdelse af miljøbestemmelser og forvaltning af miljøet (EUT C 19 af 19.1.2018, s. 3).

⁽⁴¹⁾ Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT L 64 af 11.3.2011, s. 1).

- (73) For at muliggøre effektiv kommunikation med medarbejdere, der er ansvarlige for håndtering af indberetninger, er det nødvendigt, at de kompetente myndigheder råder over kanaler, som er brugervenlige, sikre, sikrer fortrolighed for modtagelse og håndtering af oplysninger fra den indberettende person om overtrædelser og gør det muligt varigt at lagre oplysninger, så der kan foretages yderligere undersøgelser. Dette kan gøre det nødvendigt at adskille sådanne kanaler fra de generelle kanaler, hvorigennem de kompetente myndigheder kommunikerer med offentligheden, såsom normale offentlige klagesystemer eller kanaler, hvorigennem den kompetente myndighed kommunikerer internt og med tredjeparter som led i sin almindelige virksomhed.
- (74) Medarbejdere i de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at håndtere indberetninger, bør være professionelt uddannede, herunder i de relevante databeskyttelsesregler, for at håndtere indberetningerne og sikre kommunikation med den indberettende person samt følge op på indberetningen på passende vis.
- (75) Personer, som har til hensigt at foretage indberetning, bør kunne træffe en informeret beslutning om, hvorvidt, hvordan og hvornår de skal foretage indberetning. Kompetente myndigheder bør derfor give klare og let tilgængelige oplysninger om tilgængelige indberetningskanaler hos kompetente myndigheder, om de gældende procedurer og om de medarbejdere, som er ansvarlige for at håndtere indberetningerne inden for disse myndigheder. Alle oplysninger om indberetninger bør være gennemsigtige, letforståelige og troværdige for at fremme og ikke afskrække indberetning.
- (76) Medlemsstaterne bør sikre, at kompetente myndigheder råder over passende beskyttelsesprocedurer for så vidt angår behandling af indberetninger og til beskyttelse af personoplysninger om de personer, der er omhandlet i indberetningen. Sådanne procedurer bør sikre, at identiteten af alle indberettende personer, berørte personer og tredjeparter, der er omhandlet i indberetningen, f.eks. vidner eller kolleger, er beskyttet i alle faser af proceduren.
- (77) Det er nødvendigt, at de medarbejdere i den kompetente myndighed, som er ansvarlige for at håndtere indberetninger, og de medarbejdere i den kompetente myndighed, der har ret til at få adgang til de oplysninger, som en indberettende person indgiver, overholder tavshedspligten og fortroligheden i forbindelse med formidling af data både inden for og uden for den kompetente myndighed, herunder når en kompetent myndighed indleder en undersøgelse eller en intern forespørgsel eller udøver håndhævelsesaktiviteter i forbindelse med indberetningen.
- (78) Den regelmæssige revision af kompetente myndigheders procedurer og udveksling af god praksis mellem dem bør sikre, at disse procedurer er passende og dermed tjener deres formål.
- (79) Personer, der foretager en offentliggørelse, bør være berettiget til beskyttelse i tilfælde, hvor en overtrædelse fortsat ikke er imødegået, selv om der er foretaget intern og ekstern indberetning, f.eks. i tilfælde hvor overtrædelserne ikke blev passende vurderet eller undersøgt, eller fordi ingen passende afhjælpende tiltag blev truffet. Hensigtsmæssigheden af opfølgningen bør vurderes ud fra objektive kriterier, der er forbundet med de kompetente myndigheders pligt til at vurdere rigtigheden af påstandene og bringe en eventuel overtrædelse af EU-retten til ophør. Hensigtsmæssigheden af opfølgningen vil således afhænge af omstændighederne i hvert enkelt tilfælde og af arten af de regler, der er blevet overtrådt. Navnlig kunne en afgørelse truffet af myndighederne om, at en overtrædelse var klart mindre alvorlig, og at der bortset fra sagsafslutning ikke var behov for yderligere opfølgning, udgøre passende opfølgning i henhold til dette direktiv.
- (80) Personer, der foretager en offentliggørelse direkte, bør også være berettiget til beskyttelse i tilfælde, hvor de har rimelig grund til at antage, at der er en overhængende eller åbenbar fare for offentlighedens interesser eller en risiko for uoprettelig skade, herunder skade på en persons fysiske integritet.
- (81) Personer, der foretager en offentliggørelse direkte, bør også være berettiget til beskyttelse, hvor de har rimelig grund til at antage, at der i tilfælde af ekstern indberetning er risiko for repressalier, eller at der er ringe udsigt til, at overtrædelserne kan imødegås effektivt på grund af sagens særlige omstændigheder, såsom tilfælde, hvor bevismateriale kunne blive skjult eller ødelagt, eller hvor der kunne være en hemmelig samordning mellem en myndighed og den person, der har begået eller er involveret i overtrædelserne.
- (82) Sikring af fortroligheden af den indberettende persons identitet under indberetningsprocessen og undersøgelser, der er udløst af indberetningen, er en væsentlig forudgående foranstaltning til forebyggelse af repressalier. Det bør kun være muligt at oplyse den indberettende persons identitet, hvor dette er en nødvendig og forholdsmæssig forpligtelse i henhold til EU-retten eller national ret i forbindelse med undersøgelser foretaget af myndigheder eller retssager, navnlig for at sikre de berørte personers ret til et forsvar. Et sådant krav kunne navnlig udspringe af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU⁽⁴²⁾. Beskyttelsen af fortrolighed bør ikke finde anvendelse, hvor den indberettende person forsætligt har afsløret sin identitet i forbindelse med en offentliggørelse.

⁽⁴²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

- (83) Enhver behandling af personoplysninger i henhold til dette direktiv, herunder udveksling eller videregivelse af personoplysninger foretaget af de kompetente myndigheder, bør ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁽⁴³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680⁽⁴⁴⁾. Enhver udveksling eller videregivelse af oplysninger foretaget af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer bør ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725⁽⁴⁵⁾. Der bør tages særligt hensyn til principperne for behandling af personoplysninger som fastsat i artikel 5 i forordning (EU) 2016/679, artikel 4 i direktiv (EU) 2016/680 og artikel 4 i forordning (EU) 2018/1725 og til princippet om databeskyttelse gennem design og databeskyttelse gennem standardindstillinger som fastsat i artikel 25 i forordning (EU) 2016/679, artikel 20 i direktiv (EU) 2016/680 og artikel 27 og 85 i forordning (EU) 2018/1725.
- (84) Procedurerne, der er fastsat i dette direktiv, og som vedrører opfølgning på indberetninger om overtrædelser af EU-retten på de områder, der henhører under dets anvendelsesområde, tjener en vigtig målsætning i forbindelse med beskyttelse af Unionens og medlemsstaternes generelle samfundsinteresser i den i artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679 anvendte betydning, da de har til formål at forbedre håndhævelsen af EU-retten og Unionens politikker inden for specifikke områder, hvor overtrædelser kan forårsage alvorlig skade på offentlighedens interesser. Effektiv beskyttelse af fortroligheden af indberettende personers identitet er nødvendig for beskyttelsen af andres, navnlig de indberettende personers, rettigheder og frihedsrettigheder, jf. artikel 23, stk. 1, litra i), i forordning (EU) 2016/679. Medlemsstaterne bør sikre, at dette direktiv er effektivt, herunder om nødvendigt ved gennem lovgivningsmæssige foranstaltninger at begrænse udøvelsen af visse berørte personers databeskyttelsesrettigheder i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, litra e) og i), og artikel 23, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679, i det omfang og så længe det er nødvendigt for at forebygge og imødegå forsøg på at hindre indberetning eller på at forhindre, vanskeliggøre eller forsinke opfølgning, navnlig undersøgelser, eller på at finde frem til de indberettende personers identitet.
- (85) Effektiv beskyttelse af fortroligheden af indberettende personers identitet er ligeledes nødvendig for beskyttelsen af andres, navnlig de indberettende personers, rettigheder og frihedsrettigheder, hvor indberetningerne håndteres af myndigheder som defineret i artikel 3, nr. 7), i direktiv (EU) 2016/680. Medlemsstaterne bør sikre, at nærværende direktiv er effektivt, herunder om nødvendigt ved gennem lovgivningsmæssige foranstaltninger at begrænse udøvelsen af visse berørte personers databeskyttelsesrettigheder i overensstemmelse med artikel 13, stk. 3, litra a) og e), artikel 15, stk. 1, litra a) og e), artikel 16, stk. 4, litra a) og e), og artikel 31, stk. 5, i direktiv (EU) 2016/680, i det omfang og så længe det er nødvendigt for at forebygge og imødegå forsøg på at hindre indberetning eller på at forhindre, vanskeliggøre eller forsinke opfølgning, navnlig undersøgelser, eller på at finde frem til de indberettende personers identitet.
- (86) Medlemsstaterne bør sikre, at der er passende registrering for så vidt angår samtlige indberetninger af overtrædelser, at alle indberetninger er tilgængelige, og at oplysninger, som modtages gennem indberetninger, i givet fald kan anvendes som bevis i forbindelse med håndhævelsessøgsmål.
- (87) Indberettende personer bør være beskyttet mod enhver form for repressalier, hvad enten det er direkte eller indirekte, som foretages, tilskyndes eller tolereres af deres arbejdsgiver eller kunde eller modtager af tjenesteydelser og af personer, der arbejder for eller på vegne af sidstnævnte, herunder kolleger og ledere i samme organisation eller andre organisationer, som er i kontakt med den indberettende person i forbindelse med dennes arbejdsrelaterede aktiviteter.
- (88) Hvor repressalier ikke afskrækkes og sker ustraffet, har det en hæmmende effekt på potentielle whistleblowere. Et klart retligt forbud mod repressalier vil have en vigtig afskrækkende virkning og vil styrkes yderligere gennem bestemmelser om personligt erstatningsansvar og sanktioner for gerningsmændene til repressalier.

⁽⁴³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁴⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

⁽⁴⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

- (89) Potentielle whistleblowere, der ikke er sikre på, hvordan man foretager indberetning, eller om de vil blive beskyttet i sidste ende, kan blive afskrækket fra at foretage indberetning. Medlemsstaterne bør i den henseende sikre, at relevante og nøjagtige oplysninger gives på en måde, så de er klare og let tilgængelige for offentligheden. Gratis individuel, upartisk og fortrolig rådgivning bør være tilgængelig, f.eks. om, hvorvidt de pågældende oplysninger er omfattet af de gældende regler om beskyttelse af whistleblowere, hvilken indberetningskanal der bedst kan anvendes, og hvilke alternative procedurer der er tilgængelige, i tilfælde hvor oplysningerne ikke er dækket af de gældende regler, såkaldt »vejvisning«. Adgang til sådan rådgivning kan bidrage til at sikre, at indberetning sker via passende kanaler på en ansvarlig måde, og at overtrædelser opdages rettidigt eller endog forhindres. Sådan rådgivning og sådanne oplysninger kunne gives af et informationscenter eller en enkelt og uafhængig administrativ myndighed. Medlemsstaterne kan vælge at udvide denne rådgivning til at omfatte juridisk rådgivning. Hvor det er civilsamfundsorganisationer, som er bundet af en pligt til at holde de modtagne oplysninger fortrolige, der giver en sådan rådgivning til indberettende personer, bør medlemsstaterne sikre, at disse organisationer ikke udsættes for repressalier, f.eks. i form af økonomiske tab som følge af begrænsning af deres adgang til finansiering eller sortlistning, der kan gøre det vanskeligt for organisationen at fungere korrekt.
- (90) Kompetente myndigheder bør yde indberettende personer den fornødne støtte til, at de effektivt kan få adgang til beskyttelse. De bør navnlig fremlægge beviser eller anden dokumentation, der er nødvendig for at bekræfte over for andre myndigheder eller domstole, at der er foretaget ekstern indberetning. I henhold til visse nationale rammer og i visse tilfælde kan den indberettende person drage fordel af en form for bekræftelse af, at vedkommende opfylder betingelserne i de relevante regler. Uanset disse muligheder bør de have effektiv adgang til domstolsprøvelse, hvorved det er op til domstolene at træffe afgørelse på grundlag af alle sagens individuelle omstændigheder, om de opfylder betingelserne i de relevante regler.
- (91) Det bør ikke være muligt at påberåbe sig personers juridiske eller kontraktmæssige forpligtelser, såsom loyalitetsbestemmelser i kontrakter eller fortroligheds- eller ikkeoplysningsaftaler, med henblik på at forhindre indberetning, nægte beskyttelse eller straffe indberettende personer for at have foretaget indberetning af oplysninger om overtrædelser eller foretaget en offentliggørelse, hvor det er nødvendigt at give de oplysninger, der falder ind under sådanne bestemmelser og aftalers anvendelsesområde, for at afsløre overtrædelser. Hvor disse betingelser er opfyldt, bør den indberettende person ikke ifalde nogen form for ansvar, hverken civilretligt, strafferetligt, administrativt eller ansættelsesrelateret. Der bør være beskyttelse mod ansvar for indberetning eller offentliggørelse i henhold til dette direktiv af oplysninger, for hvilke den indberettende person havde rimelig grund til at antage, at indberetning eller offentliggørelse heraf var nødvendigt for at afsløre en overtrædelse i henhold til dette direktiv. Sådan beskyttelse bør ikke omfatte overflødige oplysninger, som personen har afsløret uden at have sådan rimelig grund.
- (92) Hvor indberettende personer lovligt erhverver eller får adgang til de oplysninger om overtrædelser, der er indberettet, eller de dokumenter, der indeholder disse oplysninger, bør de fritages for ansvar. Dette bør gælde både i tilfælde, hvor de indberettende personer afslører indholdet af dokumenter, som de har lovlig adgang til, og i tilfælde, hvor de tager kopier af sådanne dokumenter eller fjerner dem fra lokalerne i den organisation, hvor de er ansat, i strid med kontraktbestemmelser eller andre bestemmelser, som fastsætter, at de relevante dokumenter tilhører organisationen. De indberettende personer bør også fritages for ansvar i tilfælde, hvor erhvervelse af eller adgang til de relevante oplysninger eller dokumenter rejser et spørgsmål om civilretligt, administrativt eller arbejdsrelateret ansvar. Eksempler herpå vil være tilfælde, hvor de indberettende personer erhvervede oplysningerne ved at skaffe sig adgang til en kollegas e-mails eller filer, som de normalt ikke anvender i forbindelse med deres arbejde, ved at tage billeder af organisationens lokaler eller ved at skaffe sig adgang til et sted, som de normalt ikke har adgang til. Hvor de indberettende personer har erhvervet eller fået adgang til de relevante oplysninger eller dokumenter ved at begå en strafbar handling såsom fysisk indtrængen eller hacking, bør deres strafferetlige ansvar fortsat være underlagt den relevante nationale ret, uden at det berører den beskyttelse, der gives i henhold til dette direktivs artikel 21, stk. 7. Tilsvarende bør ethvert andet eventuelt ansvar, som den indberettende person ifalder som følge af handlinger eller undladelser, der ikke vedrører indberetningen eller ikke er nødvendige for at afsløre en overtrædelse i henhold til dette direktiv, fortsat være underlagt den relevante EU-ret eller nationale ret. I disse tilfælde bør det være op til de nationale domstole at vurdere den indberettende persons ansvar i lyset af alle relevante faktuelle oplysninger og under hensyntagen til sagens individuelle omstændigheder, herunder nødvendigheden og proportionaliteten af handlingen eller undladelsen i forbindelse med indberetningen eller offentliggørelsen.
- (93) Repressalier vil sandsynligvis blive præsenteret som begrundet af andre grunde end selve indberetningen, og det kan være meget vanskeligt for indberettende personer at bevise sammenhængen mellem indberetningen og repressalierne, mens de, der begår repressalierne, kan have større beføjelser og ressourcer til at dokumentere det truffe tiltag og begrundelsen. Når den indberettende person godtgør prima facie, at vedkommende foretog

indberetning af overtrædelser eller offentliggørelse i overensstemmelse med dette direktiv og som følge deraf har lidt skade, bør bevisbyrden derfor overgå til den person, der udførte det skadelige tiltag, og denne bør for sit vedkommende være forpligtet til at godtgøre, at det trufne tiltag ikke havde nogen forbindelse til indberetningen eller offentliggørelsen.

- (94) Ud over et udtrykkeligt retligt forbud mod repressalier er det af afgørende betydning, at indberettende personer, der udsættes for repressalier, har adgang til retsmidler og erstatning. Det egnede retsmiddel bør i hvert enkelt tilfælde blive afgjort af den pågældende form for repressalier, og den skade, der er lidt i sådanne tilfælde, bør erstattes fuldt ud i overensstemmelse med national ret. Det egnede retsmiddel kunne have form af tiltag til genansættelse, f.eks. i tilfælde af afskedigelse, forflyttelse eller degradering, eller af nægtelse af uddannelse eller forfremmelse, eller til genaktivering af en annulleret tilladelse, licens eller aftale; kompensation for nuværende og fremtidige økonomiske tab, f.eks. mistet tidligere løn, men også for fremtidige tab af indtægter, omkostninger, der er forbundet med erhvervsskifte; og kompensation for andre økonomiske tab såsom procesomkostninger og udgifter til lægebehandling og for immaterielle skader, såsom svie og smerte.
- (95) Selvom typerne af retsmidler kan variere mellem retssystemerne, bør de sikre, at erstatning eller oprejsning er reel og effektiv, på en måde, der står i et rimeligt forhold til den påførte ulempe og har en afskrækkende virkning. I denne forbindelse er principperne i den europæiske søjle for sociale rettigheder relevante, særligt princip nr. 7, som lyder: »Forud for en opsigelse har arbejdstagere ret til at blive underrettet om årsagerne og til at få et rimeligt varsel. De har ret til adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og i tilfælde af ubegrundet opsigelse ret til at klage og til at få en passende kompensation«. De retsmidler, der er etableret på nationalt plan, bør ikke afskrække potentielle fremtidige whistleblowere. For eksempel kunne det at give mulighed for kompensation som et alternativ til genansættelse i tilfælde af afskedigelse give anledning til en systematisk praksis, navnlig i større organisationer, hvilket kunne have en afskrækkende virkning på fremtidige whistleblowere.
- (96) Af særlig betydning for den indberettende person er foreløbige retsmidler, mens afslutningen af retlige procedurer, der kan være langvarige, afventes. Navnlig bør foreløbige retsmidler som fastsat i national ret også være tilgængelige for indberettende personer for at stoppe trusler om, forsøg på eller fortsatte repressalier såsom mobning eller for at forebygge former for repressalier såsom afskedigelse, som kan være svære at ændre, efter at der er gået lang tid, og som kan ødelægge en enkeltperson økonomisk, et perspektiv, der i alvorlig grad kan afskrække potentielle whistleblowere.
- (97) Tiltag rettet mod den indberettende person uden for arbejdsrelateret sammenhæng, via retssager, f.eks. i relation til injurier, krænkelse af ophavsret, forretningshemmeligheder, tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger, kan også have alvorlig afskrækkende virkning i relation til whistleblowing. I sådanne retssager bør indberettende personer kunne gøre gældende, at de har foretaget indberetning af overtrædelser eller foretaget en offentliggørelse i overensstemmelse med dette direktiv, forudsat at de indberettede eller offentliggjorte oplysninger var nødvendige for at afsløre overtrædelser. I sådanne tilfælde bør den person, der indleder sagens behandling, bære bevisbyrden for, at den indberettende person ikke opfylder betingelserne fastsat i dette direktiv.
- (98) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943⁽⁴⁶⁾ fastsætter regler for at sikre tilstrækkelig og konsekvent adgang til civilretlig oprejsning i tilfælde af ulovlig erhvervelse, brug eller videregivelse af en forretningshemmelighed. Imidlertid fastsætter det også, at erhvervelse, brug eller videregivelse af en forretningshemmelighed betragtes som lovlig, i det omfang EU-retten tillader det. Personer, der videregiver forretningshemmeligheder erhvervet i en arbejdsrelateret sammenhæng, bør kun nyde den beskyttelse, som nærværende direktiv giver, herunder med hensyn til ikke at ifalde civilretligt ansvar, forudsat at de opfylder betingelserne fastsat i nærværende direktiv, herunder at videregivelsen var nødvendig for at afsløre en overtrædelse, der er omfattet af nærværende direktivs materielle anvendelsesområde. Hvor disse betingelser er opfyldt, skal videregivelse af forretningshemmeligheder betragtes som værende tilladt efter EU-retten i den i artikel 3, stk. 2, i direktiv (EU) 2016/943 anvendte betydning. Endvidere bør begge direktiver anses for at være supplerende, og de foranstaltninger, procedurer og retsmidler til civilretlig oprejsning samt undtagelser, der er fastsat i direktiv (EU) 2016/943, bør fortsat finde anvendelse på al videregivelse af forretningshemmeligheder, der ikke er omfattet af nærværende direktiv. Kompetente myndigheder, der modtager oplysninger om overtrædelser, der omfatter forretningshemmeligheder, bør sikre, at de ikke anvendes eller videregives til formål, som går ud over, hvad der er nødvendigt for korrekt opfølgning på indberetningerne.

⁽⁴⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).

- (99) En betydelig omkostning for indberettende personer, der anfægter repressalier mod dem i retlige procedurer, kan være udgifterne til relevant juridisk bistand. Selv om de kan inddrive sådanne udgifter ved afslutningen af retssagerne, vil de måske ikke være i stand til at betale disse udgifter, hvis sådanne opkræves, når procedurerne begynder, navnlig hvis de er arbejdsløse og sortlistede. Bistand ved strafferetlig retsforfølgning, navnlig hvor den indberettende person opfylder betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919⁽⁴⁷⁾, og mere generelt hjælp til dem, der er i alvorlige finansielle vanskeligheder, kan være afgørende i visse tilfælde med henblik på en effektiv håndhævelse af deres ret til beskyttelse.
- (100) Den berørte persons rettigheder bør beskyttes for at undgå skade på omdømme eller andre negative følger. Desuden bør retten til et forsvar og adgang til retsmidler for de berørte personer respekteres fuldt ud i alle faser af proceduren efter indberetningen i overensstemmelse med chartrets artikel 47 og 48. Medlemsstaterne bør beskytte fortroligheden af den berørte persons identitet og sikre retten til et forsvar, herunder retten til aktindsigt, retten til at blive hørt og retten til effektive retsmidler mod en afgørelse vedrørende den berørte person i henhold til de gældende procedurer fastsat i national ret for så vidt angår undersøgelser eller efterfølgende retssager.
- (101) Enhver person, der lider skade, det være sig direkte eller indirekte, som følge af en indberetning eller offentliggørelse af ukorrekte eller vildledende oplysninger, bør fortsat have beskyttelse og de retsmidler, som vedkommende har til rådighed i henhold til de almindelige nationale retsregler. Hvor indberetning eller offentliggørelse af sådanne ukorrekte eller vildledende oplysninger er sket bevidst og forsætligt, bør de berørte personer have ret til erstatning i henhold til national ret.
- (102) Strafferetlige, civile eller administrative sanktioner er nødvendige for at sikre effektiviteten af reglerne om beskyttelse af whistleblowere. Sanktioner mod dem, der udfører repressalier eller andre ugunstige tiltag mod indberettende personer, kan afskrække mod yderligere sådanne tiltag. Sanktioner mod personer, der foretager indberetning eller offentliggørelse af oplysninger om overtrædelser, som er godtgjort at være bevidst falsk, er også nødvendig for at afskrække mod ondsindet indberetning og for at bevare troværdigheden af systemet. Proportionaliteten af sådanne sanktioner bør sikre, at de ikke har en afskrækkende virkning på potentielle whistleblowere.
- (103) Enhver afgørelse truffet af myndigheder, som har negativ indvirkning på de rettigheder, som dette direktiv giver, navnlig afgørelser, i henhold til hvilke kompetente myndigheder beslutter at afslutte proceduren vedrørende en indberettet overtrædelse, fordi den er klart mindre alvorlig, eller fordi der er tale om en gentaget indberetning, eller beslutter, at en bestemt indberetning ikke fortjener at blive behandlet med prioritet, er underlagt domstolsprøvelse i overensstemmelse med chartrets artikel 47.
- (104) Dette direktiv indfører mindstekrav, og det bør være muligt for medlemsstaterne at indføre eller opretholde bestemmelser, som er mere gunstige for den indberettende person, forudsat at sådanne bestemmelser ikke griber ind i foranstaltninger til beskyttelse af berørte personer. Gennemførelsen af dette direktiv bør under ingen omstændigheder give anledning til nedsættelse af det beskyttelsesniveau, som indberettende personer allerede har i henhold til national ret på de områder, det finder anvendelse på.
- (105) I overensstemmelse med artikel 26, stk. 2, i TEUF skal det indre marked indebære et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser. Det indre marked bør give Unionens borgere en merværdi i form af bedre kvalitet og sikkerhed for varer og tjenesteydelser, der sikrer høje standarder for beskyttelse af folkesundheden og miljøet samt fri udveksling af personoplysninger. Derfor er artikel 114 i TEUF det rette retsgrundlag for at vedtage de foranstaltninger, der er nødvendige for det indre markeds oprettelse og funktion. Foruden artikel 114 i TEUF bør dette direktiv have yderligere specifikke retsgrundlag for at dække de områder, der er baseret på artikel 16, artikel 43, stk. 2, artikel 50, artikel 53, stk. 1, artikel 91 og 100, artikel 168, stk. 4, artikel 169, artikel 192, stk. 1, og artikel 325, stk. 4, i TEUF og artikel 31 i Euratomtraktaten for vedtagelse af EU-foranstaltninger.
- (106) Dette direktivs materielle anvendelsesområde er baseret på identifikation af områder, hvor indførelse af beskyttelse af whistleblowere forekommer berettiget og nødvendigt på grundlag af den aktuelt foreliggende dokumentation. Et sådant materielt anvendelsesområde kunne udvides til andre områder eller EU-retsakter, hvis dette viser sig nødvendigt som et middel til at styrke håndhævelsen heraf i lyset af dokumentation, som kan komme frem i fremtiden, eller på grundlag af en evaluering af den måde, hvorpå dette direktiv har fungeret.
- (107) Når fremtidige lovgivningsmæssige retsakter, der er relevante for de politikområder, som er omfattet af dette direktiv, vedtages, bør de, hvor det er relevant, angive, at dette direktiv finder anvendelse. Hvor det er nødvendigt, bør dette direktivs materielle anvendelsesområde tilpasses og bilaget ændres i overensstemmelse hermed.

⁽⁴⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordre (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

- (108) Målet for dette direktiv, nemlig at styrke håndhævelsen inden for visse politikområder og for så vidt angår handlinger, hvor overtrædelser af EU-retten kan forårsage alvorlig skade på offentlighedens interesser, gennem en effektiv beskyttelse af whistleblowere, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler alene eller på ukoordineret vis, men kan bedre nås på EU-plan ved at fastsætte fælles minimumsstandarder for beskyttelse af whistleblowere, ligesom kun tiltag på EU-plan kan sikre sammenhæng og ensrette de eksisterende EU-regler om beskyttelse af whistleblowere; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (109) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og de principper, der er anerkendt navnlig i chartret, navnlig artikel 11 deri. I overensstemmelse hermed er det afgørende, at dette direktiv gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper ved at sikre fuld respekt for bl.a. ytrings- og informationsfriheden, retten til beskyttelse af personoplysninger, frihed til at oprette og drive egen virksomhed, retten til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, retten til et højt sundhedsbeskyttelsesniveau, retten til et højt miljøbeskyttelsesniveau, retten til god forvaltning, adgang til effektive retsmidler og retten til et forsvar.
- (110) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG BETINGELSER FOR BESKYTTELSE

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at styrke håndhævelsen af EU-retten og Unionens politikker inden for specifikke områder ved at fastsætte fælles minimumsstandarder, der sikrer et højt beskyttelsesniveau for personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten.

Artikel 2

Materielt anvendelsesområde

1. I dette direktiv fastsættes der fælles minimumsstandarder for beskyttelse af personer, der indberetter følgende overtrædelser af EU-retten:
- a) overtrædelser, der er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, der er anført i bilaget, og som vedrører følgende områder:
- i) offentligt udbud
 - ii) finansielle tjenesteydelser, produkter og markeder, og forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
 - iii) produktsikkerhed og -overensstemmelse
 - iv) transportsikkerhed
 - v) miljøbeskyttelse
 - vi) strålingsbeskyttelse og nuklear sikkerhed
 - vii) fødevarer- og fodersikkerhed, dyresundhed og dyrevelfærd
 - viii) folkesundhed
 - ix) forbrugerbeskyttelse
 - x) beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger og netværks- og informationssystemers sikkerhed

- b) overtrædelser, der skader Unionens finansielle interesser, som omhandlet i artikel 325 i TEUF og yderligere specificeret i relevante EU-foranstaltninger
 - c) overtrædelser relateret til det indre marked som omhandlet i artikel 26, stk. 2, i TEUF, herunder overtrædelser af EU-konkurrence- og -statsstøttereglerne, samt overtrædelser vedrørende det indre marked i forbindelse med handlinger, der er i strid med de selskabsskatteretlige regler, eller ordninger, hvis formål er at opnå en skattefordel, som virker mod formålet og hensigten med de relevante selskabsskatteretlige regler.
2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes beføjelse til at udvide beskyttelsen i henhold til national ret med hensyn til områder eller handlinger, der ikke er omfattet af stk. 1.

Artikel 3

Forhold til andre EU-retsakter og nationale bestemmelser

1. Hvor særlige regler om indberetning af overtrædelser er fastsat i de sektorspecifikke EU-retsakter, der er opført i bilagets del II, finder disse regler anvendelse. Bestemmelserne i dette direktiv finder anvendelse, i det omfang et forhold ikke er ufravigeligt reguleret i disse sektorspecifikke EU-retsakter.
2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ansvar for at sikre den nationale sikkerhed eller deres beføjelse til at beskytte deres væsentlige sikkerhedsinteresser. Navnlig finder det ikke anvendelse på indberetninger om overtrædelser af udbudsreglerne vedrørende forsvars- eller sikkerhedsmæssige aspekter, medmindre de er omfattet af de relevante EU-retsakter.
3. Dette direktiv berører ikke anvendelsen af EU-retten eller national ret vedrørende enhver af følgende:
 - a) beskyttelse af klassificerede informationer
 - b) beskyttelse af retten til fortrolighed mellem advokat og klient og mellem læge og patient
 - c) tavshedspligt for så vidt angår retslige rådslagninger og afstemninger
 - d) straffeprocessuelle regler.
4. Dette direktiv berører ikke nationale regler om arbejdstageres udøvelse af deres ret til at konsultere deres repræsentanter eller fagforeninger og om beskyttelse mod enhver uberettiget skadelig foranstaltning som følge af sådanne konsultationer samt om arbejdsmarkedets parters uafhængighed og deres ret til at indgå kollektive overenskomster. Dette berører ikke det beskyttelsesniveau, som dette direktiv giver.

Artikel 4

Personelt anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på indberettende personer, der arbejder i den private eller offentlige sektor, og som har erhvervet oplysninger om overtrædelser i en arbejdsrelateret sammenhæng, herunder mindst følgende:
 - a) personer, der har status som arbejdstager i den i artikel 45, stk. 1, i TEUF anvendte betydning, herunder embedsmænd
 - b) personer, der har status som selvstændig erhvervsdrivende i den i artikel 49 i TEUF anvendte betydning
 - c) aktionærer og personer, der tilhører administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet i en virksomhed, herunder ikkeledende medlemmer, samt frivillige og lønnede eller ulønnede praktikanter
 - d) enhver person, som arbejder under tilsyn og ledelse af kontrahenter, underleverandører og leverandører.
2. Dette direktiv finder også anvendelse på indberettende personer, hvor de foretager indberetning eller offentliggørelse af oplysninger om overtrædelser erhvervet i et arbejdsmæssigt forhold, som siden er ophørt.

3. Dette direktiv gælder endvidere for indberettende personer, hvis arbejdsmæssige forhold endnu ikke er påbegyndt, i tilfælde, hvor oplysninger om overtrædelser er blevet erhvervet i løbet af ansættelsesprocessen eller andre førkontraktlige forhandlinger.

4. De foranstaltninger til beskyttelse af indberettende personer, der er anført i kapitel VI, finder i givet fald også anvendelse på:

- a) formidlere
- b) tredjeparter, der har forbindelse til den indberettende person, og som risikerer at blive udsat for repressalier i en arbejdsrelateret sammenhæng, såsom de indberettende personers kolleger eller slægtninge, og
- c) juridiske enheder, som de indberettende personer ejer, arbejder for, eller på anden måde er forbundet med i en arbejdsrelateret sammenhæng.

Artikel 5

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »overtrædelser«: handlinger eller undladelser, der:
 - i) er ulovlige og vedrører de EU-retsakter og områder, som henhører under det materielle anvendelsesområde, der er omhandlet i artikel 2, eller
 - ii) gør det muligt at omgå formålet med reglerne i de EU-retsakter og områder, som henhører under det materielle anvendelsesområde, der er omhandlet i artikel 2
- 2) »oplysninger om overtrædelser«: enhver oplysning, herunder rimelig mistanke, om faktiske eller potentielle overtrædelser, som har fundet sted eller med stor sandsynlighed vil finde sted i den organisation, hvor den indberettende person arbejder eller har arbejdet, eller i en anden organisation, som den indberettende person er eller var i kontakt med via sit arbejde, samt om forsøg på at skjule sådanne overtrædelser
- 3) »indberetning« eller »at indberette«: mundtlig eller skriftlig meddelelse af oplysninger om overtrædelser
- 4) »intern indberetning«: mundtlig eller skriftlig meddelelse af oplysninger om overtrædelser inden for en juridisk enhed i den private eller offentlige sektor
- 5) »ekstern indberetning«: mundtlig eller skriftlig meddelelse af oplysninger om overtrædelser til de kompetente myndigheder
- 6) »offentliggørelse«: det forhold, at oplysninger om overtrædelser gøres tilgængelige i det offentlige domæne
- 7) »indberettende person«: en fysisk person, der foretager indberetning eller offentliggørelse af oplysninger om overtrædelser, der er erhvervet i forbindelse med vedkommendes arbejdsrelaterede aktiviteter
- 8) »formidler«: en fysisk person, der bistår en indberettende person med indberetningsprocessen i en arbejdsrelateret sammenhæng, og hvis bistand bør være fortrolig
- 9) »arbejdsrelateret sammenhæng«: nuværende eller tidligere arbejdsaktiviteter i den private eller offentlige sektor, uanset disse aktiviteter art, hvor personer erhverver oplysninger om overtrædelser, og hvor disse personer kunne risikere at blive udsat for repressalier, hvis de indberettede sådanne oplysninger
- 10) »berørt person«: en fysisk eller juridisk person, der i indberetningen eller offentliggørelsen angives som en person, til hvem overtrædelser kan henregnes, eller som nævnte person har en tilknytning til
- 11) »repressalier«: enhver direkte eller indirekte handling eller undladelse, som finder sted i en arbejdsrelateret sammenhæng, er en følge af intern eller ekstern indberetning eller af offentliggørelse og forårsager eller kan forårsage den indberettende person uberettiget skade

- 12) »opfølgning«: ethvert tiltag truffet af modtageren af en indberetning eller enhver kompetent myndighed til at vurdere rigtigheden af de påstande, der fremsættes i indberetningen, og, hvor det er relevant, til at imødegå den indberettede overtrædelse, herunder via tiltag såsom en intern undersøgelse, en efterforskning, retsafølgning, et søgsmål til tilbagesøgning af midler eller sagsafslutning
- 13) »feedback«: meddelelse til den indberettende person af oplysninger om de påtænkte eller trufne tiltag som opfølgning og om begrundelsen for en sådan opfølgning
- 14) »kompetent myndighed«: enhver national myndighed, der er udpeget til at modtage indberetninger i overensstemmelse med kapitel III og give feedback til den indberettende person, og/eller er udpeget til at varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv, navnlig for så vidt angår opfølgning.

Artikel 6

Betingelser for beskyttelse af indberettende personer

1. Indberettende personer er berettigede til beskyttelse i henhold til dette direktiv, forudsat at:
 - a) de havde rimelig grund til at antage, at de indberettede oplysninger om overtrædelser var korrekte på tidspunktet for indberetningen, og at sådanne oplysninger henhørte under dette direktivs anvendelsesområde, og
 - b) de indberettede enten internt i overensstemmelse med artikel 7 eller eksternt i overensstemmelse med artikel 10 eller direkte eksternt eller foretog en offentliggørelse i overensstemmelse med artikel 15.
2. Uden at det berører eksisterende forpligtelser til at muliggøre anonyme indberetninger i medfør af EU-retten, berører dette direktiv ikke medlemsstaternes beføjelse til at bestemme, om juridiske enheder i den private eller offentlige sektor og kompetente myndigheder er forpligtet til at modtage og følge op på anonyme indberetninger om overtrædelser.
3. Personer, der foretog indberetning eller offentliggørelse af oplysninger om overtrædelser anonymt, men som efterfølgende er blevet identificeret og udsættes for repressalier, er ikke desto mindre berettigede til den beskyttelse, der fremgår af kapitel VI, forudsat at de opfylder betingelserne fastsat i stk. 1.
4. Personer, der foretager indberetning om overtrædelser, som henhører under dette direktivs anvendelsesområde, til Unionens relevante institutioner, organer, kontorer eller agenturer, er berettiget til beskyttelse som fastsat i dette direktiv på de samme betingelser som personer, der foretager ekstern indberetning.

KAPITEL II

INTERN INDBERETNING OG OPFØLGNING

Artikel 7

Indberetning via interne indberetningskanaler

1. Som et generelt princip, og uden at det berører artikel 10 og 15, kan oplysninger om overtrædelser indberettes via de interne indberetningskanaler og -procedurer, der er fastsat i dette kapitel.
2. Medlemsstaterne tilskynder til, at der sker indberetning via interne indberetningskanaler, inden der sker indberetning via eksterne indberetningskanaler, hvor overtrædelsen kan imødegås effektivt internt, og hvor den indberettende person vurderer, at der ikke er risiko for repressalier.
3. Passende oplysninger vedrørende brugen af interne indberetningskanaler omhandlet i stk. 2 skal forelægges i forbindelse med de oplysninger, der gives af juridiske enheder i den private og offentlige sektor i henhold til artikel 9, stk. 1, litra g), og af kompetente myndigheder i henhold til artikel 12, stk. 4, litra a), og artikel 13.

Artikel 8

Forpligtelse til at etablere interne indberetningskanaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at juridiske enheder i den private og offentlige sektor etablerer kanaler og fastlægger procedurer for intern indberetning og for opfølgning, efter konsultation af og i henhold til aftale med arbejdsmarkedets parter, hvor dette er fastsat i national ret.

2. De kanaler og procedurer, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal sætte enhedens arbejdstagere i stand til at foretage indberetning om overtrædelser. De kan give andre personer omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra b), c) og d), og artikel 4, stk. 2, som er i kontakt med enheden i forbindelse med deres arbejdsrelaterede aktiviteter, mulighed for også at foretage indberetning om overtrædelser.
3. Stk. 1 finder anvendelse på juridiske enheder i den private sektor med 50 eller flere arbejdstagere.
4. Grænsen fastsat i stk. 3 finder ikke anvendelse på enheder, der er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, der er omhandlet i bilagets del I.B og del II.
5. Indberetningskanaler kan drives internt af en person eller afdeling, der er udpeget dertil, eller leveres eksternt af en tredjepart. De garantier og krav, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, finder også anvendelse på betroede tredjeparter, der driver indberetningskanalen for en juridisk enhed i den private sektor.
6. Juridiske enheder i den private sektor med 50-249 arbejdstagere kan dele ressourcer med hensyn til modtagelse af indberetninger og eventuelle undersøgelser, der skal foretages. Dette berører ikke sådanne enheders forpligtelser i henhold til dette direktiv til at bevare fortrolighed, til at give feedback og til at imødegå den indberettede overtrædelse.
7. Efter en passende risikovurdering under hensyntagen til arten af enhedernes aktiviteter og den deraf følgende risiko for navnlig miljøet og folkesundheden kan medlemsstaterne kræve, at juridiske enheder i den private sektor med færre end 50 arbejdstagere etablerer interne indberetningskanaler og -procedurer i overensstemmelse med kapitel II.
8. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver afgørelse, som de træffer i henhold til stk. 7, om at kræve, at juridiske enheder i den private sektor etablerer interne indberetningskanaler. Denne underretning skal indeholde grunden for afgørelsen og de kriterier, der er anvendt i forbindelse med risikovurderingen omhandlet i stk. 7. Kommissionen meddeler denne afgørelse til de øvrige medlemsstater.
9. Stk. 1 finder anvendelse på alle juridiske enheder i den offentlige sektor, herunder enhver enhed, der ejes eller kontrolleres af sådanne enheder.

Medlemsstaterne kan undtage kommuner med færre end 10 000 indbyggere eller færre end 50 arbejdstagere eller andre i dette stykkes første afsnit omhandlede enheder med færre end 50 arbejdstagere fra den forpligtelse, der er omhandlet i stk. 1.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at interne indberetningskanaler kan deles mellem kommuner eller drives af fælles kommunale myndigheder i overensstemmelse med national ret, forudsat at de fælles interne indberetningskanaler er forskellige fra og uafhængige i forhold til de relevante eksterne indberetningskanaler.

Artikel 9

Procedurer for intern indberetning og opfølgning

1. Procedurerne for intern indberetning og for opfølgning som omhandlet i artikel 8 skal omfatte følgende:
 - a) kanaler til modtagelse af indberetninger, som er udformet, etableret og drevet på en sikker måde, der sikrer, at fortroligheden af den indberettende persons identitet og enhver tredjepart nævnt i indberetningen er beskyttet, og forhindrer uautoriserede medarbejders adgang dertil
 - b) bekræftelse af modtagelsen af indberetningen til den indberettende person inden for syv dage efter denne modtagelse
 - c) udpegningen af en upartisk person eller afdeling, der er kompetent til at følge op på indberetningerne, hvilken kan være den samme person eller afdeling, som den, der modtager indberetningerne, og som skal opretholde kommunikationen med den indberettende person og, hvor det er nødvendigt, anmode om yderligere oplysninger fra og give feedback til denne indberettende person
 - d) omhyggelig opfølgning udført af den udpegede person eller afdeling omhandlet i litra c)
 - e) omhyggelig opfølgning med hensyn til anonyme indberetninger, såfremt det er fastsat i national ret

- f) en rimelig frist for at give feedback, der ikke overstiger tre måneder fra bekræftelsen af modtagelsen eller, hvis der ikke blev sendt en bekræftelse til den indberettende person, tre måneder fra udløbet af en periode på syv dage, efter at indberetningen blev foretaget
- g) forelæggelse af klare og let tilgængelige oplysninger om procedurerne for at foretage indberetninger eksternt til kompetente myndigheder i henhold til artikel 10 og, hvor det er relevant, til Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer.
2. De kanaler, der er anført i stk. 1, litra a), skal muliggøre, at indberetning kan ske skriftligt eller mundtligt eller begge dele. Mundtlig indberetning skal være mulig via telefon eller via andre talemiddelssystemer og på den indberettende persons anmodning via et fysisk møde inden for en rimelig frist.

KAPITEL III

EKSTERN INDBERETNING OG OPFØLGNING

Artikel 10

Indberetning via eksterne indberetningskanaler

Uden at det berører artikel 15, stk. 1, litra b), skal indberettende personer foretage indberetning af oplysninger om overtrædelser ved hjælp af de kanaler og procedurer, der er omhandlet i artikel 11 og 12, efter først at have foretaget indberetning via interne indberetningskanaler eller ved at foretage indberetning direkte via eksterne indberetningskanaler.

Artikel 11

Forpligtelse til at etablere eksterne indberetningskanaler og til opfølgning på indberetninger

1. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder, der er kompetente til at modtage, give feedback om og følge op på indberetninger, og giver dem tilstrækkelige ressourcer.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder:
 - a) etablerer uafhængige og selvstændige eksterne indberetningskanaler til modtagelse og behandling af oplysninger om overtrædelser
 - b) prompte og under alle omstændigheder inden for syv dage efter modtagelse af indberetningen bekræfter modtagelsen, medmindre den indberettende person udtrykkeligt har anmodet om andet, eller den kompetente myndighed har rimelig grund til at antage, at en bekræftelse af modtagelsen af indberetningen ville bringe beskyttelsen af den indberettende persons identitet i fare
 - c) omhyggeligt følger op på indberetningerne
 - d) giver feedback til den indberettende person inden for en rimelig frist, der ikke overstiger tre måneder, eller seks måneder i behørigt begrundede tilfælde
 - e) meddeler den indberettende person det endelige resultat af undersøgelser, der er udløst af indberetningen, i overensstemmelse med procedurerne fastsat i national ret
 - f) rettidigt fremsender de oplysninger, der er indeholdt i indberetningen, til Unionens kompetente institutioner, organer, kontorer eller agenturer, alt efter hvad der er relevant, til yderligere undersøgelse, hvor dette følger af EU-retten eller national ret.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kompetente myndigheder efter en behørig vurdering af forholdet kan beslutte, at en indberettet overtrædelse er klart mindre alvorlig og ikke kræver yderligere opfølgning i henhold til dette direktiv, bortset fra sagsafslutning. Dette berører ikke andre forpligtelser eller andre gældende procedurer til at imødegå den indberettede overtrædelse eller den beskyttelse, som dette direktiv giver med hensyn til intern eller ekstern indberetning. I et sådant tilfælde underretter de kompetente myndigheder den indberettende person om deres afgørelse og begrundelsen herfor.
4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kompetente myndigheder kan beslutte at afslutte procedurer vedrørende gentagne indberetninger, der ikke indeholder meningsfulde nye oplysninger om overtrædelser i forhold til en tidligere indberetning, for hvilken de relevante procedurer er afsluttet, medmindre nye retlige eller faktiske omstændigheder berettiger en anderledes opfølgning. I sådan et tilfælde underretter de kompetente myndigheder den indberettende person om deres afgørelse og begrundelsen herfor.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kompetente myndigheder i tilfælde af en stor tilstrømning af indberetninger kan give behandlingen af indberetninger af alvorlige overtrædelser eller overtrædelser af væsentlige bestemmelser, der er omfattet af dette direktiv, prioritet, uden at det berører tidsfristen som fastsat i stk. 2, litra d).

6. Medlemsstaterne sikrer, at enhver myndighed, der har modtaget en indberetning, men ikke har kompetence til at imødegå den indberettede overtrædelse, videresender den til den kompetente myndighed inden for en rimelig frist og på en sikker måde, og at den indberettende person straks underrettes om en sådan videresendelse.

Artikel 12

Udformning af eksterne indberetningskanaler

1. Eksterne indberetningskanaler anses for at være uafhængige og selvstændige, hvis de opfylder alle følgende kriterier:

- a) de er udformet, etableret og drevet på en måde, der sikrer oplysningernes fuldstændighed, integritet og fortrolighed, samt forhindrer den kompetente myndigheds uautoriserede medarbejdere i at få adgang dertil
- b) de gør det muligt varigt at lagre oplysninger i overensstemmelse med artikel 18 med henblik på, at yderligere undersøgelser kan foretages.

2. De eksterne indberetningskanaler skal muliggøre skriftlig og mundtlig indberetning. Mundtlig indberetning skal være mulig via telefon eller via andre talemiddelssystemer og på den indberettende persons anmodning via et fysisk møde inden for en rimelig frist.

3. Kompetente myndigheder sikrer, at det, hvor der modtages en indberetning gennem andre kanaler end de indberetningskanaler, der er omhandlet i stk. 1 og 2, eller af andre medarbejdere end dem, der er ansvarlige for at håndtere indberetninger, er forbudt for de medarbejdere, der modtager indberetningen, at videregive oplysninger, der eventuelt kan identificere den indberettende person eller den berørte person, og at de prompte videresender indberetningen uden ændringer til de medarbejdere, der er ansvarlige for at håndtere indberetninger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder udpeger medarbejdere, der er ansvarlige for at håndtere indberetninger, og navnlig for:

- a) at give interesserede personer oplysninger om procedurerne for indberetning
- b) at modtage og følge op på indberetninger
- c) at opretholde kontakten med den indberettende person for at give feedback og anmode om yderligere oplysninger, hvor det er nødvendigt.

5. De medarbejdere, der er omhandlet i stk. 4, skal modtage specifik uddannelse i håndtering af indberetninger.

Artikel 13

Oplysninger om modtagelse af indberetninger og opfølgning herpå

Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder offentliggør mindst følgende oplysninger på deres websteder i et særskilt, let identificerbart og tilgængeligt afsnit:

- a) betingelserne for at være berettiget til beskyttelse i henhold til dette direktiv
- b) kontaktoplysningerne for de eksterne indberetningskanaler som anført i artikel 12, navnlig de elektroniske adresser og postadresserne, og telefonnumrene for sådanne kanaler med angivelse af, om telefonsamtalerne optages
- c) procedurerne for indberetning af overtrædelser, herunder måden, hvorpå den kompetente myndighed kan anmode den indberettende person om at præcisere de indberettede oplysninger eller om at give yderligere oplysninger, fristen for at give feedback og typen og indholdet af sådan feedback
- d) den fortrolighedsordning, der gælder for indberetninger, og navnlig oplysninger vedrørende behandlingen af personoplysninger i overensstemmelse med artikel 17 i dette direktiv, artikel 5 og 13 i forordning (EU) 2016/679, artikel 13 i direktiv (EU) 2016/680 og artikel 15 i forordning (EU) 2018/1725, alt efter hvad der er relevant

- e) arten af den opfølgning, der skal ske på indberetninger
- f) retsmidlerne og procedurerne til beskyttelse mod repressalier og rådigheden af fortrolig rådgivning for personer, der overvejer at foretage en indberetning
- g) en erklæring, der tydeligt beskriver betingelserne for, at personer, der foretager indberetning til den kompetente myndighed, er beskyttet mod at ifalde ansvar for brud på tavshedspligten i henhold til artikel 21, stk. 2, og
- h) kontaktoplysninger for informationscenteret eller for den enkelte uafhængige administrative myndighed som anført i artikel 20, stk. 3, hvor det er relevant.

Artikel 14

Kompetente myndigheders gennemgang af procedurerne

Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder gennemgår deres procedurer for modtagelse af indberetninger og opfølgningen herpå regelmæssigt og mindst én gang hvert tredje år. Når kompetente myndigheder gennemgår sådanne procedurer, skal de tage udgangspunkt i deres og andre kompetente myndigheders erfaring og tilpasse deres procedurer i overensstemmelse hermed.

KAPITEL IV

OFFENTLIGGØRELSER

Artikel 15

Offentliggørelser

1. En person, der foretager en offentliggørelse, er berettiget til beskyttelse i henhold til dette direktiv, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) personen har først foretaget intern og ekstern indberetning eller direkte eksternt i overensstemmelse med kapitel II og III, men der blev ikke truffet passende tiltag som reaktion på indberetningen inden for den frist, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra f), eller artikel 11, stk. 2, litra d), eller
 - b) personen har rimelig grund til at antage, at:
 - i) overtrædelsen kan udgøre en overhængende eller åbenbar fare for offentlighedens interesser, såsom hvor der er tale om en nødsituation eller en risiko for uoprettelig skade, eller
 - ii) der i tilfælde af ekstern indberetning er risiko for repressalier, eller der er ringe udsigt til, at overtrædelsen vil blive imødegået effektivt på grund af sagens konkrete omstændigheder, såsom de tilfælde, hvor bevismateriale kan blive skjult eller ødelagt, eller hvor der kan være en hemmelig samordning mellem en myndighed og den person, der har begået overtrædelsen, eller er involveret i overtrædelsen.
2. Denne artikel finder ikke anvendelse på sager, hvor en person direkte videregiver oplysninger til pressen i henhold til specifikke nationale bestemmelser, der fastlægger et system til beskyttelse af ytrings- og informationsfrihed.

KAPITEL V

BESTEMMELSER FOR INTERN OG EKSTERN INDBERETNING

Artikel 16

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at den indberettende persons identitet ikke videregives til andre end autoriserede medarbejdere, der er kompetente til at modtage eller følge op på indberetninger, uden denne persons udtrykkelige samtykke. Dette gælder også andre oplysninger, ud fra hvilke den indberettende persons identitet direkte eller indirekte kan udledes.
2. Uanset stk. 1 må den indberettende persons identitet og andre oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, kun videregives, hvor dette er et nødvendigt og forholdsmæssigt krav i henhold til EU-retten eller national ret i forbindelse med undersøgelser foretaget af nationale myndigheder eller retssager, herunder med henblik på at sikre den berørte persons ret til et forsvar.

3. Videregivelser i henhold til undtagelsen i stk. 2 skal være underlagt passende beskyttelsesmekanismer i henhold til de relevante EU-regler og nationale regler. Navnlig skal indberettende personer informeres, før deres identitet videregives, medmindre sådanne oplysninger ville bringe de relaterede efterforskninger eller retssager i fare. Når den kompetente myndighed informerer de indberettende personer, sender den dem en skriftlig forklaring med begrundelsen for videregivelsen af de pågældende fortrolige oplysninger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kompetente myndigheder, der modtager oplysninger om overtrædelser, som omfatter forretningshemmeligheder, ikke anvender eller videregiver disse forretningshemmeligheder til formål, som går videre end det, der er nødvendigt for korrekt opfølgning.

Artikel 17

Behandling af personoplysninger

Enhver behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv, herunder udveksling eller overførsel af personoplysninger foretaget af de kompetente myndigheder, skal udføres i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 og direktiv (EU) 2016/680. Enhver udveksling eller overførsel af oplysninger foretaget af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer skal ske i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1725.

Personoplysninger, som åbenbart ikke er relevante for behandlingen af en konkret indberetning, må ikke indsamles og skal, hvis de er indsamlet ved et tilfælde, slettes straks.

Artikel 18

Registrering af indberetningerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder registrerer alle modtagne indberetninger i overensstemmelse med tavshedspligten fastsat i artikel 16. Indberetningerne må kun opbevares så længe, det er nødvendigt og forholdsmæssigt for at overholde de krav, der pålægges ved dette direktiv, eller andre krav, der pålægges ved EU-retten eller national ret.

2. Hvor der gøres brug af en telefonlinje med optagelse eller et andet talemiddelssystem med optagelse til indberetning, og forudsat at den indberettende person samtykker, har juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder ret til at dokumentere den mundtlige indberetning på en af følgende måder:

- a) ved at lave en optagelse af samtalen i en varig og tilgængelig form, eller
- b) via en fuldstændig og nøjagtig afskrift af samtalen foretaget af de medarbejdere, der har ansvar for håndtering af indberetningen.

Juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder giver den indberettende person mulighed for at kontrollere, berigtige og acceptere afskriften af samtalen ved at underskrive den.

3. Hvor der gøres brug af en telefonlinje uden optagelse eller et andet talemiddelssystem uden optagelse til indberetning, har juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder ret til at dokumentere den mundtlige indberetning i form af et nøjagtigt referat af samtalen skrevet af de medarbejdere, der har ansvar for håndtering af indberetningen. Juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder giver den indberettende person mulighed for at kontrollere, berigtige og acceptere referatet af samtalen ved at underskrive det.

4. Hvor en person anmoder om et møde med juridiske enheder i den private og offentlige sektors eller kompetente myndigheders medarbejdere med henblik på indberetning i henhold til artikel 9, stk. 2, og artikel 12, stk. 2, sikrer juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder, at et fuldstændigt og nøjagtigt referat af mødet opbevares i varig og tilgængelig form, forudsat at den indberettende person samtykker.

Juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder har ret til at dokumentere mødet på en af følgende måder:

- a) ved at lave en optagelse af samtalen i en varig og tilgængelig form, eller
- b) via et nøjagtigt referat af mødet udarbejdet af de medarbejdere, der har ansvar for håndtering af indberetningen.

Juridiske enheder i den private og offentlige sektor og kompetente myndigheder giver den indberettende person mulighed for at kontrollere, berigtige og acceptere referatet af mødet ved at underskrive det.

KAPITEL VI

BESKYTTELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 19

Forbud mod repressalier

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbyde enhver form for repressalier mod personer omhandlet i artikel 4, herunder trusler om og forsøg på repressalier, herunder navnlig i form af:

- a) suspension, afskedigelse eller tilsvarende foranstaltninger
- b) degradering eller undladt forfremmelse
- c) overførsel af opgaver, forflytning, lønnedgang, arbejdstidsændringer
- d) nægtelse af uddannelsesaktiviteter
- e) negativ bedømmelse af vedkommendes præstationer eller negativ ansættelsesreference
- f) pålæggelse eller forvaltning af enhver disciplinær foranstaltning, irettesættelse eller anden sanktion, herunder økonomiske sanktioner
- g) tvang, intimidering, chikane eller udstødelse
- h) diskrimination, ufordelagtig eller uretfærdig behandling
- i) manglende konvertering af en midlertidig ansættelseskontrakt til en tidsbegrænset kontrakt, hvor arbejdstageren havde en berettiget forventning om at få tilbudt varig ansættelse
- j) manglende forlængelse eller afbrydelse før tid af en midlertidig ansættelseskontrakt
- k) skade, herunder på personens omdømme, navnlig i sociale medier, eller økonomisk tab, herunder tab af omsætning og tab af indkomst
- l) sortlistning på grundlag af en sektor- eller branchebaseret uformel eller formel aftale, hvilket kan indebære, at personen ikke i fremtiden kan finde beskæftigelse inden for den pågældende sektor eller branche
- m) afbrydelse før tid eller ophævelse af en vare- eller tjenesteydelseskontrakt
- n) tilbagekaldelse af en licens eller tilladelse
- o) henvisning til psykiater eller læge.

Artikel 20

Støtteforanstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at personer omhandlet i artikel 4, alt efter hvad der er relevant, har adgang til støtteforanstaltninger, navnlig følgende:

- a) omfattende og uafhængig information og rådgivning, som er lettilgængelig for offentligheden og gratis, om tilgængelige procedurer og retsmidler, om beskyttelse mod repressalier og om den berørte persons rettigheder
- b) effektiv bistand fra kompetente myndigheder over for enhver relevant myndighed, som deltager i beskyttelsen af dem mod repressalier, herunder, såfremt det er fastsat i national ret, bekræftelse af, at de er berettigede til beskyttelse i henhold til dette direktiv, og
- c) retshjælp i straffesager og i grænseoverskridende civile retssager i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 og direktiv 2008/52/EF⁽⁴⁸⁾ og i overensstemmelse med national ret retshjælp i yderligere procedurer og juridisk rådgivning eller anden juridisk bistand.

⁽⁴⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/52/EF af 21. maj 2008 om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område (EUT L 136 af 24.5.2008, s. 3).

2. Medlemsstaterne kan tilvejebringe finansiel bistand og støtteforanstaltninger, herunder psykologisk støtte, til indberettende personer i forbindelse med retssager.

3. De støtteforanstaltninger, der er omhandlet i denne artikel, kan efter omstændighederne stilles til rådighed af et informationscenter eller en enkelt tydeligt identificeret uafhængig administrativ myndighed.

Artikel 21

Foranstaltninger til beskyttelse mod repressalier

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at personer omhandlet i artikel 4 er beskyttet mod repressalier. Sådanne foranstaltninger skal navnlig omfatte dem, der er nævnt i nærværende artikels stk. 2-8.

2. Uden at det berører artikel 3, stk. 2 og 3, anses personer, der foretager indberetning af oplysninger om overtrædelser eller offentliggørelse i overensstemmelse med dette direktiv, ikke for at have tilsidesat en eventuel tavshedspligt og ifalder ikke nogen form for ansvar for en sådan indberetning eller offentliggørelse, forudsat at de havde rimelig grund til at antage, at indberetningen eller offentliggørelsen af sådanne oplysninger var nødvendig for at afsløre en overtrædelse i henhold til dette direktiv.

3. Indberettende personer ifalder ikke ansvar for erhvervelse af eller adgang til indberettede eller offentliggjorte oplysninger, forudsat at en sådan erhvervelse eller adgang ikke udgør en selvstændig strafbar handling. I tilfælde af, at erhvervelsen eller adgangen udgør en selvstændig strafbar handling, er strafferetligt ansvar fortsat underlagt den relevante nationale ret.

4. Ethvert andet eventuelt ansvar, som indberettende personer ifalder som følge af handlinger eller undladelser, der ikke vedrører indberetningen eller offentliggørelsen, eller som ikke er nødvendige for at afsløre en overtrædelse i henhold til dette direktiv, er fortsat underlagt den relevante EU-ret eller nationale ret.

5. I sager, der er anlagt ved en ret eller en anden myndighed, vedrørende ulemper, som den indberettende person har lidt, og forudsat at vedkommende beviser at have foretaget en indberetning eller offentliggørelse og lidt en ulempe, formodes det, at ulempen var repressalier for indberetningen eller offentliggørelsen. I sådanne tilfælde er det op til den person, der har forestået den skadelige foranstaltning, at bevise, at denne foranstaltning var baseret på behørigt begrundede årsager.

6. Personer omhandlet i artikel 4 skal, hvor det er relevant, have adgang til afhjælpende foranstaltninger mod repressalier, herunder foreløbige retsmidler indtil afslutningen af retssager, i overensstemmelse med national ret.

7. I retssager, herunder for injurier, krænkelse af ophavsrettigheder, tilsidesættelse af tavshedspligt, overtrædelse af databeskyttelsesregler, videregivelse af forretningshemmeligheder eller erstatningskrav støttet på privat, offentlig eller kollektiv arbejdsret, ifalder de i artikel 4 omhandlede personer ikke nogen form for ansvar som følge af indberetninger eller offentliggørelser i henhold til dette direktiv. Disse personer har ret til at påberåbe sig denne indberetning eller offentliggørelse for at søge afvisning af søgsmålet, forudsat at de havde rimelig grund til at antage, at indberetningen eller offentliggørelsen var nødvendig for at afsløre en overtrædelse i henhold til dette direktiv.

Hvor en person foretager indberetning eller offentliggørelse af oplysninger om overtrædelser, der henhører under dette direktivs anvendelsesområde, og disse oplysninger omfatter forretningshemmeligheder, og hvor den pågældende person opfylder dette direktivs betingelser, anses en sådan indberetning eller offentliggørelse for lovlig i henhold til betingelserne i artikel 3, stk. 2, i direktiv (EU) 2016/943.

8. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at personer, der er omhandlet i artikel 4, har adgang til retsmidler og fuld kompensation for de skader, de har lidt, i overensstemmelse med national ret.

Artikel 22

Foranstaltninger til beskyttelse af de berørte personer

1. I overensstemmelse med chartret sikrer medlemsstaterne, at de berørte personer fuldt ud nyder godt af retten til adgang til effektive retsmidler og til en retfærdig rettergang samt af uskyldsformodningen og retten til et forsvar, herunder retten til at blive hørt og retten til aktindsigt.

2. Kompetente myndigheder sikrer i overensstemmelse med national ret, at de berørte personers identitet er beskyttet, så længe undersøgelser, der er udløst af indberetningen eller offentliggørelsen, pågår.

3. De regler, der er fastsat i artikel 12, 17 og 18 med hensyn til beskyttelsen af indberettende personers identitet, gælder også for beskyttelse af de berørte personers identitet.

Artikel 23

Sanktioner

1. Medlemsstaterne indfører effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner over for fysiske eller juridiske personer, der:

- a) hindrer eller forsøger at hindre indberetning
- b) udfører repressalier mod personer omhandlet i artikel 4
- c) anlægger chikanøse retssager for at skade personer omhandlet i artikel 4
- d) tilsidesætter deres forpligtelse til at behandle identiteten af indberettende personer fortroligt som omhandlet i artikel 16.

2. Medlemsstaterne indfører effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, der kan anvendes over for indberettende personer, hvor det fastslås, at de bevidst har foretaget indberetning eller offentliggørelse af urigtige oplysninger. Medlemsstaterne indfører også foranstaltninger til kompensation for skader grundet sådanne indberetninger eller offentliggørelser i overensstemmelse med national ret.

Artikel 24

Intet afkald på rettigheder og retsmidler

Medlemsstaterne sikrer, at der ikke kan gives afkald på eller foretages begrænsninger af de rettigheder og retsmidler, der er fastlagt i henhold til dette direktiv, i henhold til aftaler, politik, ansættelsesformer eller ansættelsesbetingelser, herunder voldgiftsaftaler indgået inden tvistens opståen.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 25

Gunstigere behandling og bestemmelse om ikkeforringelse

1. Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde bestemmelser, der er mere gunstige for så vidt angår indberettende personers rettigheder end dem, der er fastsat i dette direktiv, uden at dette berører artikel 22 og artikel 23, stk. 2.
2. Gennemførelsen af dette direktiv berettiger under ingen omstændigheder til at forringe det eksisterende beskyttelsesniveau i medlemsstaterne på de områder, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 26

Gennemførelse og overgangsperiode

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 17. december 2021.
2. Uanset stk. 1 sætter medlemsstaterne for så vidt angår juridiske enheder med 50 til 249 arbejdstagere senest den 17. december 2023 de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme forpligtelsen i henhold til artikel 8, stk. 3, til at oprette interne indberetningskanaler.
3. De i stk. 1 og 2 omhandlede love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Artikel 27

Indberetning, evaluering og revision

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle relevante oplysninger vedrørende gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv. På grundlag af de tilvejebragte oplysninger forelægger Kommissionen senest den 17. december 2023 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv.

2. Uden at det berører de indberetningsforpligtelser, der er fastlagt i andre EU-retsakter, indberetter medlemsstaterne årligt og helst i samlet form følgende statistikker vedrørende de i kapitel III omhandlede indberetninger til Kommissionen, såfremt oplysningerne er tilgængelige på centralt plan i den berørte medlemsstat:

- a) antallet af indberetninger, der er blevet modtaget af de kompetente myndigheder
- b) antallet af undersøgelser og straffesager, der er indledt som følge af sådanne indberetninger og deres resultat, og
- c) hvis det er konstateret, det estimerede økonomiske tab og de beløb, som inddrives i forbindelse med efterforskning og straffesager, vedrørende de indberettede overtrædelser.

3. Kommissionen forelægger senest den 17. december 2025 under hensyntagen til den rapport, der forelægges i henhold til stk. 1, og til de statistikker, der er indberettet af medlemsstaterne i henhold til stk. 2, en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet med en vurdering af indvirkningen på national ret, hvorved dette direktiv gennemføres. Rapporten evaluerer, hvorledes dette direktiv har fungeret, og vurderer, om der er behov for yderligere foranstaltninger, herunder, hvor det er hensigtsmæssigt, ændringer for at udvide dette direktivs anvendelsesområde til andre EU-retsakter eller -områder, navnlig forbedring af arbejdsmiljøet for at beskytte arbejdstageres sundhed og sikkerhed og arbejdsvilkår.

Ud over den evaluering, der er omhandlet i første afsnit, evaluerer rapporten, hvorledes medlemsstaterne har gjort brug af eksisterende samarbejdsmekanismer som led i deres forpligtelser til at følge op på indberetninger om overtrædelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, og mere generelt hvordan de samarbejder i overtrædelsessager med en grænseoverskridende dimension.

4. Kommissionen offentliggør rapporterne omhandlet i stk. 1 og 3 og gør dem let tilgængelige.

Artikel 28

Ikkrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 29

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 23. oktober 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

D.M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

T. TUPPURAINEN

Formand

BILAG

Del I

- A. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i) — offentligt udbud:
1. Procedureregler for offentligt udbud og tildeling af koncessioner, for tildeling af kontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet, for tildeling af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og enhver anden kontrakt fastsat i:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 1).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 243).
 - iv) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF (EUT L 216 af 20.8.2009, s. 76).
 2. Klageprocedurer, der er reguleret ved:
 - i) Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation (EFT L 76 af 23.3.1992, s. 14).
 - ii) Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 33).
- B. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. ii) — finansielle tjenesteydelser, produkter og markeder, og forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme:
- Regler om regulerings- og tilsynsmæssige rammer og beskyttelse af forbrugere og investorer i forbindelse med Unionens finansielle tjenesteydelser og kapitalmarkeder, bank-, kredit-, investerings-, forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, erhvervstilknyttede eller personlige pensionsprodukter, tjenesteydelser i forbindelse med værdipapirer, investeringsfonde, betalingstjenester og de aktiviteter, der er opført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiverne 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338) som fastsat i:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps (EUT L 86 af 24.3.2012, s. 1).
 - iv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 1).

- v) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 18).
- vi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af Rådets direktiver 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).
- vii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 537/2014 af 16. april 2014 om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2005/909/EF (EUT L 158 af 27.5.2014, s. 77).
- viii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- ix) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiverne 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).
- x) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud (EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12).
- xi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (EUT L 184 af 14.7.2007, s. 17).
- xii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtigheidskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38).
- xiii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- xiv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014 (EUT L 171 af 29.6.2016, s. 1).
- xv) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- xvi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- xvii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).
- xviii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).
- xix) Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).
- xx) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

- C. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. iii) — produktsikkerhed og -overensstemmelse:
1. Sikkerheds- og overholdelseskrav for produkter, der markedsføres i Unionen, som defineret og reguleret ved:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4).
 - ii) EU-harmoniseringslovgivning vedrørende industriprodukter, herunder mærkningskrav, bortset fra fødevarer, foder, lægemidler til mennesker og dyr, levende planter og dyr, produkter af menneskelig oprindelse og produkter af planter og dyr, som er direkte forbundet med reproduktion af dem, som anført i bilag I og II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (rammedirektiv) (EUT L 263 af 9.10.2007, s. 1).
 2. Regler om markedsføring og anvendelse af sensitive og farlige produkter som fastsat i:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/43/EF af 6. maj 2009 om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsrelaterede produkter inden for Fællesskabet (EUT L 146 af 10.6.2009, s. 1).
 - ii) Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben (EFT L 256 af 13.9.1991, s. 51).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 98/2013 af 15. januar 2013 om markedsføring og brug af udgangsstoffer til eksplosivstoffer (EUT L 39 af 9.2.2013, s. 1).
- D. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. iv) — transportsikkerhed:
1. Sikkerhedskrav i jernbanesektoren som reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/798 af 11. maj 2016 om jernbanesikkerhed (EUT L 138 af 26.5.2016, s. 102).
 2. Sikkerhedskrav i den civile luftfartssektor som reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 996/2010 af 20. oktober 2010 om undersøgelse og forebyggelse af havarier og hændelser inden for civil luftfart og om ophævelse af direktiv 94/56/EF (EUT L 295 af 12.11.2010, s. 35).
 3. Sikkerhedskrav i vejsektoren som reguleret ved:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/96/EF af 19. november 2008 om forvaltning af vejinfrastrukturens sikkerhed (EUT L 319 af 29.11.2008, s. 59).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/54/EF af 29. april 2004 om minimumssikkerhedskrav for tunneler i det transeuropæiske vejnet (EUT L 167 af 30.4.2004, s. 39).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 51).
 4. Sikkerhedskrav i den maritime sektor som reguleret ved:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 11).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 392/2009 af 23. april 2009 om transportørers erstatningsansvar ved ulykker under passagertransport ad søvejen (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 24).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/90/EU af 23. juli 2014 om skibsudstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 96/98/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 146).

- iv) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/18/EF af 23. april 2009 om de grundlæggende principper for undersøgelser af ulykker i søtransportsektoren og om ændring af Rådets direktiv 1999/35/EF og direktiv 2002/59/EF (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 114).
 - v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF af 19. november 2008 om minimumsuddannelsesniveauet for søfartserhverv (EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33).
 - vi) Rådets direktiv 98/41/EF af 18. juni 1998 om registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater (EFT L 188 af 2.7.1998, s. 35).
 - vii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/96/EF af 4. december 2001 om harmoniserede krav til og procedurer for sikker lastning og losning af bulkskibe (EFT L 13 af 16.1.2002, s. 9).
5. Sikkerhedskrav som reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/68/EF af 24. september 2008 om indlandstransport af farligt gods (EUT L 260 af 30.9.2008, s. 13).
- E. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. v) — miljøbeskyttelse:
- 1. Enhver strafbar handling mod beskyttelsen af miljøet som reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008 om strafferetlig beskyttelse af miljøet (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 28) eller ulovlig adfærd, som overtræder lovgivningen, der er fastsat i bilagene til direktiv 2008/99/EF.
 - 2. Regler om miljø og klima som fastsat i:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 16).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).
 - iv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).
 - v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 82).
 - 3. Regler om bæredygtig udvikling og affaldshåndtering som fastsat i:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (EUT L 312 af 22.11.2008, s. 3).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1257/2013 af 20. november 2013 om ophugning af skibe og ændring af forordning (EF) nr. 1013/2006 og direktiv 2009/16/EF (EUT L 330 af 10.12.2013, s. 1).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 649/2012 af 4. juli 2012 om eksport og import af farlige kemikalier (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 60).

4. Regler om hav-, luft- og støjforurening som fastsat i:

- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler (EFT L 12 af 18.1.2000, s. 16).
- ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/81/EF af 23. oktober 2001 om nationale emissionslofter for visse luftforurenende stoffer (EFT L 309 af 27.11.2001, s. 22).
- iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj (EFT L 189 af 18.7.2002, s. 12).
- iv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 782/2003 af 14. april 2003 om forbud mod organiske tinforbindelser på skibe (EUT L 115 af 9.5.2003, s. 1).
- v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (EUT L 143 af 30.4.2004, s. 56).
- vi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/35/EF af 7. september 2005 om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner for overtrædelser (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 11).
- vii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 166/2006 af 18. januar 2006 om oprettelse af et europæisk register over udledning og overførsel af forurenende stoffer og om ændring af Rådets direktiv 91/689/EØF og 96/61/EF (EUT L 33 af 4.2.2006, s. 1).
- viii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/33/EF af 23. april 2009 om fremme af renere og mere energieffektive køretøjer til vejtransport (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 5).
- ix) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009 af 23. april 2009 om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers emissioner inden for Fællesskabets integrerede tilgang til at nedbringe CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 1).
- x) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1005/2009 af 16. september 2009 om stoffer, der nedbryder ozonlaget (EUT L 286 af 31.10.2009, s. 1).
- xi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/126/EF af 21. oktober 2009 om fase II-genvinding af benzindampe ved benzinpåfyldning af motorkøretøjer på servicestationer (EUT L 285 af 31.10.2009, s. 36).
- xii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2011 af 11. maj 2011 om fastsættelse af præstationsnormer for nye lette erhvervskøretøjers emissioner inden for Unionens integrerede tilgang til nedbringelse af CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 145 af 31.5.2011, s. 1).
- xiii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer (EUT L 307 af 28.10.2014, s. 1).
- xiv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/757 af 29. april 2015 om overvågning, rapportering og verifikation af kuldioxidemissioner fra søtransport og om ændring af direktiv 2009/16/EF (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 55).
- xv) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2193 af 25. november 2015 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra mellemstore fyringsanlæg (EUT L 313 af 28.11.2015, s. 1).

5. Regler om beskyttelse og forvaltning af vand og jord som fastsat i:

- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/60/EF af 23. oktober 2007 om vurdering og styring af risikoen for oversvømmelser (EUT L 288 af 6.11.2007, s. 27).
- ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 84).

- iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT L 26 af 28.1.2012, s. 1).
6. Regler vedrørende beskyttelse af natur og biodiversitet som fastsat i:
- i) Rådets forordning (EF) nr. 1936/2001 af 27. september 2001 om visse kontrolforanstaltninger for fiskeri efter visse bestande af stærkt vandrende fiskearter (EFT L 263 af 3.10.2001, s. 1).
 - ii) Rådets forordning (EF) nr. 812/2004 af 26. april 2004 om foranstaltninger vedrørende utilsigtede fangster af hvaler ved fiskeri og om ændring af forordning (EF) nr. 88/98 (EUT L 150 af 30.4.2004, s. 12).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1007/2009 af 16. september 2009 om handel med sælprodukter (EUT L 286 af 31.10.2009, s. 36).
 - iv) Rådets forordning (EF) nr. 734/2008 af 15. juli 2008 om beskyttelse af sårbare marine økosystemer i det åbne hav mod bundfiskeredskabers skadelige virkninger (EUT L 201 af 30.7.2008, s. 8).
 - v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (EUT L 20 af 26.1.2010, s. 7).
 - vi) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010 af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning (EUT L 295 af 12.11.2010, s. 23).
 - vii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1143/2014 af 22. oktober 2014 om forebyggelse og håndtering af introduktion og spredning af invasive ikkehjemmehørende arter (EUT L 317 af 4.11.2014, s. 35).
7. Regler om kemikalier som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).
8. Regler vedrørende økologiske produkter som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/848 af 30. maj 2018 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 (EUT L 150 af 14.6.2018, s. 1).
- F. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. vi) — strålingsbeskyttelse og nuklear sikkerhed
- Regler om nuklear sikkerhed som fastsat i:
- i) Rådets direktiv 2009/71/Euratom af 25. juni 2009 om EF-rammebestemmelser for nukleare anlægs nukleare sikkerhed (EUT L 172 af 2.7.2009, s. 18).
 - ii) Rådets direktiv 2013/51/Euratom af 22. oktober 2013 om krav om beskyttelse af befolkningens sundhed med hensyn til radioaktive stoffer i drikkevand (EUT L 296 af 7.11.2013, s. 12).
 - iii) Rådets direktiv 2013/59/Euratom af 5. december 2013 om fastlæggelse af grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse mod de farer, som er forbundet med udsættelse for ioniserende stråling, og om ophævelse af direktiv 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom og 2003/122/Euratom (EUT L 13 af 17.1.2014, s. 1).
 - iv) Rådets direktiv 2011/70/Euratom af 19. juli 2011 om fastsættelse af en fællesskabsramme for ansvarlig og sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald (EUT L 199 af 2.8.2011, s. 48).
 - v) Rådets direktiv 2006/117/Euratom af 20. november 2006 om overvågning af og kontrol med overførsel af radioaktivt affald og brugt nukleart brændsel (EUT L 337 af 5.12.2006, s. 21).

- vi) Rådets forordning (Euratom) 2016/52 af 15. januar 2016 om fastsættelse af de maksimalt tilladte niveauer for radioaktivitet i fødevarer og foder som følge af nukleare ulykker eller andre tilfælde af strålingsfare og om ophævelse af Rådets forordning (Euratom) nr. 3954/87 og Kommissionens forordning (Euratom) nr. 944/89 og (Euratom) nr. 770/90 (EUT L 13 af 20.1.2016, s. 2).
- vii) Rådets forordning (Euratom) nr. 1493/93 af 8. juni 1993 om overførsel af radioaktive stoffer mellem medlemsstaterne (EFT L 148 af 19.6.1993, s. 1).
- G. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. vii) — fødevarer- og fodersikkerhed, dyresundhed og dyrevelfærd:
1. EU-fødevarer- og foderstoflovgivning omfattet af de almindelige principper og krav som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1).
 2. Dyresundhed som reguleret ved:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/429 af 9. marts 2016 om overførbare dyresygdomme og om ændring og ophævelse af visse retsakter på området for dyresundhed («dyresundhedsloven») (EUT L 84 af 31.3.2016, s. 1).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (forordningen om animalske biprodukter) (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 1).
 3. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/625 af 15. marts 2017 om offentlig kontrol og andre officielle aktiviteter med henblik på at sikre anvendelsen af fødevarer- og foderlovgivningen og reglerne for dyresundhed og dyrevelfærd, plantesundhed og plantebeskyttelsesmidler, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001, (EF) nr. 396/2005, (EF) nr. 1069/2009, (EF) nr. 1107/2009, (EU) nr. 1151/2012, (EU) nr. 652/2014, (EU) 2016/429 og (EU) 2016/2031, Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 og (EF) nr. 1099/2009 samt Rådets direktiv 98/58/EF, 1999/74/EF, 2007/43/EF, 2008/119/EF og 2008/120/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 og (EF) nr. 882/2004, Rådets direktiv 89/608/EØF, 89/662/EØF, 90/425/EØF, 91/496/EØF, 96/23/EF, 96/93/EF og 97/78/EF og Rådets afgørelse 92/438/EØF (forordningen om offentlig kontrol) (EUT L 95 af 7.4.2017, s. 1).
 4. Regler om standarder for dyrs beskyttelse og trivsel som fastsat i:
 - i) Rådets direktiv 98/58/EF af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål (EFT L 221 af 8.8.1998, s. 23).
 - ii) Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97 (EUT L 3 af 5.1.2005, s. 1).
 - iii) Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet (EUT L 303 af 18.11.2009, s. 1).
 - iv) Rådets direktiv 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver (EFT L 94 af 9.4.1999, s. 24).
 - v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/63/EU af 22. september 2010 om beskyttelse af dyr, der anvendes til videnskabelige formål (EUT L 276 af 20.10.2010, s. 33).
- H. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. viii) — folkesundhed:
1. Foranstaltninger til fastsættelse af høje standarder for kvaliteten og sikkerheden af organer og stoffer af menneskelig oprindelse som reguleret ved:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/98/EF af 27. januar 2003 om fastsættelse af standarder for kvaliteten og sikkerheden ved tapning, testning, behandling, opbevaring og distribution af humant blod og blodkomponenter og om ændring af direktiv 2001/83/EF (EUT L 33 af 8.2.2003, s. 30).

- ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/23/EF af 31. marts 2004 om fastsættelse af standarder for kvaliteten og sikkerheden ved donation, udtagning, testning, behandling, præservering, opbevaring og distribution af humant væv og celler (EUT L 102 af 7.4.2004, s. 48).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/53/EU af 7. juli 2010 om kvalitets- og sikkerhedsstandarder for menneskelige organer til transplantation (EUT L 207 af 6.8.2010, s. 14).
2. Foranstaltninger til fastsættelse af høje standarder for kvaliteten og sikkerheden af lægemidler og medicinsk udstyr som reguleret ved:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 141/2000 af 16. december 1999 om lægemidler til sjældne sygdomme (EFT L 18 af 22.1.2000, s. 1).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af et fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/6 af 11. december 2018 om veterinærlægemidler og om ophævelse af direktiv 2001/82/EF (EUT L 4 af 7.1.2019, s. 43).
 - iv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 af 31. marts 2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk lægemiddelandet (EUT L 136 af 30.4.2004, s. 1).
 - v) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1901/2006 af 12. december 2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 (EUT L 378 af 27.12.2006, s. 1).
 - vi) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1394/2007 af 13. november 2007 om lægemidler til avanceret terapi og om ændring af direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 (EUT L 324 af 10.12.2007, s. 121).
 - vii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 536/2014 af 16. april 2014 om kliniske forsøg med humanmedicinske lægemidler og om ophævelse af direktiv 2001/20/EF (EUT L 158 af 27.5.2014, s. 1).
3. Patientrettigheder som reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser (EUT L 88 af 4.4.2011, s. 45).
4. Fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter som reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 1).
- I. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. ix) — forbrugerbeskyttelse:
- Forbrugerrettigheder og -beskyttelse som reguleret ved:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer (EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 1).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).
 - iv) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).

- v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF og direktiverne 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).
 - vi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktiv om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
 - vii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
 - viii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
 - ix) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).
- J. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. x) — beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger og netværks- og informationssystemers sikkerhed:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (EUT L 194 af 19.7.2016, s. 1).

Del II

Artikel 3, stk. 1, henviser til følgende EU-lovgivning:

- A. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. ii) — finansielle tjenesteydelser, produkter og markeder og forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme:
1. Finansielle tjenesteydelser:
 - i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love, forordninger og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2341 af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'er) aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 354 af 23.12.2016, s. 37).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).
 - iv) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 1).
 - v) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- vi) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
 - vii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 1).
 - viii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).
 - ix) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2365 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse samt om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 1).
 - x) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19).
 - xi) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, og om ophævelse af direktiv 2003/71/EF (EUT L 168 af 30.6.2017, s. 12).
2. Forebyggelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).
- B. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. iv) — transportsikkerhed:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 376/2014 af 3. april 2014 om indberetning og analyse af samt opfølgning på begivenheder inden for civil luftfart, ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 996/2010 og ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/42/EF, Kommissionens forordning (EF) nr. 1321/2007 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1330/2007 (EUT L 122 af 24.4.2014, s. 18).
 - ii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/54/EU af 20. november 2013 om visse af flagstatens ansvar for overholdelse og håndhævelse af konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 (EUT L 329 af 10.12.2013, s. 1).
 - iii) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 57).
- C. Artikel 2, stk. 1, litra a), nr. v) — miljøbeskyttelse:
- i) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/30/EU af 12. juni 2013 om sikkerheden i forbindelse med offshore olie- og gasaktiviteter og om ændring af direktiv 2004/35/EF (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 66).
-